

נשאים

בדחובות

חוברת 1 (22)
פברואר 2026

בני אדם
בני אדם
בני אדם
בני אדם
בני אדם

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

הקדמה

החוברת הזו נכתבה ונאספה בתוך מציאות ישראלית שכבר נדמה היה שאין צורך לתארה, משום שהיא מקיפה אותנו מכל עבר. ואז באה המלחמה עם איראן, קטעה באחת את מלאכת ההכנה, והזכירה שוב עד כמה חיינו כאן נעים ממשבר למשבר, מטלטלה לטלטלה, מאיום אחד לאחר. אבל דווקא ההפסקה הכפויה הזו חידדה דבר יסודי: שום נושא מן הנאומים שבחוברת לא התיישן, לא נפתר, ולא איבד ממשמעותו. להפך. כולם מוסיפים לעמוד מולנו במלוא עוצמתם, ודורשים מאיתנו לא להסיט את המבט.

בהקדמה לחוברת הקודמת הכרזנו על שינוי השם של סדרת החוברות. תחילה '**יצאנו לרחובות**', אחר כך '**חזרנו לרחובות**', וכעת אנו '**נשאים ברחובות**'. זה לא היה משחק לשוני, אלא תיאור מדויק של ההתפכחות האזרחית שעברנו. יצאנו כשהבנו שמתרחשת כאן הפיכה משטרית. חזרנו כשהתברר שהמלחמה והאבל אינם עוצרים אותה, אלא לעתים אף משמשים לה מסך עשן. וכעת אנו נשאים, משום שכבר ברור שאין רגע אחד שבו אפשר לומר שהמאבק הושלם, או שאפשר לשוב הביתה ולהמתין שהדברים יסתדרו מעצמם.

מבין הנאומים בחוברת הזו עולה תמונה רחבה, חדה וכואבת של אותה מציאות עצמה. זוהי מציאות שבה שלטון החוק מותקף, שומרי הסף מוחלשים, האחריות הציבורית נמחקת, והאמת נעשית נתונה למניפולציה ולטיוח. זוהי מציאות שבה משפחות שכולות ומשפחות חטופים ממשיכות לדרוש תשובות, לא בשם העבר בלבד אלא גם בשם העתיד; שבה אזרחיות ואזרחים ערבים נאלצים להיאבק על עצם הזכות לביטחון אישי, לשוויון ולהגנה של המדינה; שבה אנשי חינוך מתריעים מפני פירוק מכוון של החינוך הממלכתי והדמוקרטי; שבה עיתונאיות ועיתונאים נאבקים על עצמאות התקשורת; ושבה שוב ושוב מתברר שאין תחום אחד שניתן לנתק מן האחר. אין שלטון חוק בלי שוויון. אין שוויון בלי ביטחון. אין ביטחון בלי אחריות. ואין דמוקרטיה בלי חברה אזרחית נחושה, פעילה ומתמידה.

המלחמה שעצרה את הכנת החוברת לא דחקה את הסוגיות האלה לשוליים. היא רק הבליטה עד כמה הן יסודיות. גם כשכותרות מתחלפות, גם כשחזית חדשה נפתחת, גם כשהפחד והעייפות גוברים, אותן שאלות ממשיכות ללוות אותנו: מי נושא באחריות. מי מגן על המוסדות שאמורים להגן על כולנו. מי נאבק על חייהם וכבודם של כלל האזרחים. מי מסרב להתרגל להפקרה, לאלימות, לגזענות, לשחיקה הדמוקרטית ולשקר המאורגן. החוברת הזו משיבה על כך בקול צלול: אנחנו.

ולכן השם החדש, '**נשאים ברחובות**', אינו רק שם של סדרה. הוא עמדה אזרחית. הוא הכרזה על כך שלא נאפשר לנושאים האלה להיעלם, לא מן המרחב הציבורי, לא מן הזיכרון, ולא מסדר היום. הוא ביטוי להבנה שהמאבק על דמותה של ישראל אינו מתנהל רק ברגעי שיא דרמטיים, אלא גם, ואולי בעיקר, בימים של שחיקה, של הרגל, של ניסיון למסמס, לדחות, לעייף ולהשתיק. להישאר ברחובות פירושו להמשיך לדרוש אחריות, אמת, שוויון, חירות ושותפות, גם כשהמציאות מנסה לשכנע אותנו שאין טעם, שאין כוח, ושעכשיו זה לא הזמן.

הנאומים שבחוברת הזו אינם רק מסמך של אזהרה. הם גם מסמך של תקווה. לא תקווה נאיבית, ולא אשליה מנחמת, אלא תקווה אזרחית פעילה: זו שנוגדת מן ההתייצבות, מן ההתמדה, מן הנכונות לעמוד יחד, יהודים וערבים, נשים וגברים, משפחות שכולות, אנשי חינוך, רפואה, משפט, תקשורת ומחאה, ולומר שהמדינה הזו יכולה וצריכה להיות טובה, צודקת ודמוקרטית יותר. זוהי התקווה שמחזיקה מרתון ארוך, ושמזכירה לנו שגם אחרי כל מה שעברנו, אסור לנו לוותר על האפשרות לתקן.

נראה בכיכר הבימה בשש אחרי המלחמה.

בלי דחוקרטיה אין אקדמיה

תוכן העניינים

24	ד"ר מעיין שרמן	3	הקדמה
26	אשרף סלימאן	5	חוברות קודמות
28	ד"ר כָּלֵב	6	פרופ' יניב רחנאי
32	פרופ' שקמה ברסלר	8	חגית ורובי חן
36	אור לי ברלב	10	סונדוס ענבתאוי
38	יאסר עוקבי	12	שחר רגב
40	נירה שפק	14	מונדר תראבין אבו קותייבה
44	מרב סבירסקי	16	עו"ד נאוה רחוליו
46	רעות ענבר	18	פרופ' חגי לוין
50	פרופ' דוד הראל	20	פרופ' ברק מדינה
59	תודות	22	ענת סרגוסטי

זוהי חוברת אינטראקטיבית. לחיצה בתוכן העניינים תוביל לעמוד המתאים.
ניתן לחזור אל עמוד התוכן מכל דף על ידי לחיצה על הבית הקטן עם מספר העמוד.

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

חוברות קודמות

יצאנו לרחובות #4

יצאנו לרחובות #3

יצאנו לרחובות #2

יצאנו לרחובות #1

חזרנו לרחובות #6

חזרנו לרחובות #5

חזרנו לרחובות #4

חזרנו לרחובות #3

חזרנו לרחובות #2

חזרנו לרחובות #1

חזרנו לרחובות #12

חזרנו לרחובות #11

חזרנו לרחובות #10

חזרנו לרחובות #9

חזרנו לרחובות #8

חזרנו לרחובות #7

חזרנו לרחובות #17

חזרנו לרחובות #16

חזרנו לרחובות #15

חזרנו לרחובות #14

חזרנו לרחובות #13

Speak Out #3

Speak Out #2

Speak Out #1

פרופ' יניב רזנאי | אוניברסיטת רייכמן

ערב טוב לכל לוחמי הדמוקרטיה. תודה שאתם כאן.

אנחנו בשנת בחירות זה ניכר בכל פעולות קואליציית 7.10 שמעלה הילוך בהתקפות על יסודות הדמוקרטיה. בזמן שאנחנו כאן, הכנסת דנה בשורה של חוקים שמהווים סכנה על מערכות הבקרה, האיזון והבלימה של הדמוקרטיה הישראלית:

החוק לחיסול – ולא פיצול – מוסד היועץ המשפטי לממשלה. ברמת הפשטה גבוהה, מטרת החוק להפוך את שומר הסף המרכזי על הכח של הממשלה לקונסיליירי שיתן לממשלה צ'ק פתוח לעשות כל מה שהיא רוצה. ברמת הפשטה נמוכה, מטרת החוק להביא לכך שגלי בהרב-מיארה הגיבורה תתפטר, אחרי שלא הצליחו לפטר אותה בהליך לא חוקי. זה החוק הכי מסוכן בעיני וכרגע הוא עובר מתחת לרדאר.

החוק להפרדת מח"ש מהפרקליטות, המבקש להכפיף אותה ישירות למשרד המשפטים ולפגוע בעצמאותה.

חוק העמותות שמבקש למעשה לחסל את ארגוני זכויות האדם וארגוני החברה האזרחית הביקורתיים לממשלה.

הרפורמה של קרעי, שעתידיה לפגוע אנושות בעצמאות התקשורת החופשית, ודורסת את הכנסת בהליך חקיקה מלא בפגמים מהותיים – בלי אישור של היועמשת, בלי אישור של רשות האסדרה, עקיפת ועדת הכלכלה שהיא זו שאמורה לדון בחוקי תקשורת והעברה לוועדה מיוחדת בראשות גלית דיסטל שתכשיר את השרץ הזה ותעביר אותו בבליץ של דיונים. את הרפורמה הזו יש לראות לצד סגירת גל"צ, ההגבלות על חופש הביטוי וההפגנה שאנחנו רואים גם מצד שר התרבות מיקי זוהר והשר בן גביר.

וכמובן, המשך ההתקפה על מערכת המשפט, כאשר יו"ר הכנסת מסרב להזמין את נשיא העליון עמית – שהקואליציה לא מכירה בו – לשיבה חגיגית של הכנסת, שר המשפטים לזין ממשיך לחנוק את מערכת המשפט שחסרה עשרות תקנים שיפוטיים ומשוועת למינוי שופטים, בכך בצדק, קבעה היועצת המשפטית לממשלה גלי בהרב-מיארה, ביום חמישי ששר המשפטים, ואני מצטט "פועל בניגוד לחוק ופוגע בציבור, כאשר הוא מונע בחירת שופטים לבתי המשפט השלום והמחוזי למעלה משנה, למרות העומס החריג על מערכת המשפט בישראל". לזין סוחט את המערכת ולא מכנס את הוועדה לבחירת שופטים עד שיסכימו למינוי השופטים שהוא רוצה לעליון, ובכך הוא פוגע באזרחי ישראל, בנפגעי עבירה, בנאשמים שממתינים לפסק דין ובמערכת עליה הוא מופקד.

וכל זאת בשנת בחירות, יש לזכור. והדברים קשורים:

דמינו למשל שבשנת בחירות, ימונה יועץ משפטי פוליטי. זה פתח מסוכן ביותר לשיבוש הבחירות שכן בשל אופיו העצמאי והמקצועי של מוסד היועץ המשפטי לממשלה, הופקדו בידי היועץ סמכויות משטריות רגישות ביותר, ובכלל זה סמכויות הקשורות לבחירות. למשל, לו יש את הסמכות לערער לבית המשפט העליון על החלטה של ועדת הבחירות המרכזית לאשר רשימת

מועמדים לכנסת. הוא גם אחד מן הגורמים היחידים שלהם הסמכות לערער על תוצאות הבחירות של הכנסת. ליועמ"ש תפקיד מרכזי בבלימת השימוש במשאבי המדינה לתעמולת בחירות, או לפגיעה ביריבים הפוליטיים, וכן בבלימת צעדים המהווים כלכלת בחירות, כדי למנוע מהממשלה לעשות שימוש לרעה בסמכויותיה להנצחת שלטונה. הצעת החוק שמקדם רוטמן מעבירה את כל הסמכויות הללו ישירות לידו של היועץ הפוליטי שיתמנה מכוח החוק, והכול באמצע שנת בחירות. זהו חלום בלהות דמוקרטי, שיש להתנגד לו בכל תוקף. ודמיינו שידורי חדשות שאינם חופשיים בשנת בחירות. ובכלל, עלינו להיות מודעים לסכנות לטוהר הבחירות כי יש המון כדורים באוויר. אני מניח שראיתם את התמונה המזויפת שהליכוד הפיץ ללמעלה ממאה אלף עוקביו של הרשימה המשותפת מרימים ידיים יחד עם בנט ולפיד. מי שלא מבין את הסכנה לבחירות ההוגנות, דמיינו שביום הבחירות יופצו סרטונים בדיפ-פייק, שייראו מאוד אמיתיים, למשל, של -

- "הערבים נוהרים לקלפיות" בטנדרים של חמאס.
 - השופט סולברג, יו"ר ועדת הבחירות, מבקש ממצביעי קלפיות ברמת השרון לא לצאת לקלפיות בשעות הקרובות לאור התראה על מטעני חבלה.
 - בנט מבטיח, בהקלטה פיקטיבית, הקמת מדינה פלסטינית.
- הפייק שמטרתו השפעה לא הוגנת על התודעה הוא סכנה אמיתית לבחירות חופשיות, תחרותיות והוגנות.

אנחנו, במחנה הליברלי, נעשה מה שאנחנו יכולים כדי לשמור על הבחירות הוגנות, שוויוניות ותחרותיות. אתם צריכים להיות מודעים לסכנות, להיות ערניים ומודעים לגבי מה אתם משתפים ברשתות וליידע את החברים.

הם ינסו להשפיע על התודעה שלנו באופן לא הוגן, לדכא הצבעה בחברה הערבית, לשחק עם כללי הבחירות, לעשות דה-לגיטימציה לוועדת הבחירות המרכזית, לשבש את הבחירות ביום הבחירות עצמו ולא להכיר בתוצאות במקרה של הפסד. אנחנו בחלק האחרון של המרתון, אסור להתייאש. זה הזמן לקחת אוויר, להרים את הראש ולהעלות הילוך. יחד, ננצח, ונחזיר את ישראל למסלול של מדינה יהודית-דמוקרטית ליברלית, עם עתיד טוב יותר למען ילדינו.

חיפה

7 פברואר 2026

חגית ורובי חן | הוריו של סמ"ר איתי חן ז"ל**רובי**

שבוע טוב אנשים טובים מחיפה ומהסביבה

אנו ההורים של סמר איתי חן, לוחם השריון מצוות טנק פרץ. איתי והצוות שלו נלחמו בשעות הבוקר הגורליות באזור מוצב נחל עוז והצילו אזרחים ישראלים רבים מגורל אכזר. הקרב של הצוות נגמר אחרי כמה שעות ואיתי נחטף לעזה עם עוד 250 אזרחים. הקרב של איתי הסתיים אבל לנו התחיל קרב על השבתו של איתי ושאר החטופים. ולמה, ריבונו של עולם, זה היה צריך להיות קרב גם מול ממשלת ישראל ולמה זה לא היה ברור מאליו שהחזרת החטופים היא המטרה העליונה של מטרות המלחמה?

אחרי 760 ימים עם חזרתו של איתי, משפחתי סוף סוף זכתה בתואר של "רק משפחה שכולה". יש לאיתי שלנו את הכבוד שמגיע לו: שסוף סוף איתי שב למנוחת עולמים כגיבור ישראל ולנו יש קבר לבוא אליו ומשפחתי יכולה להתחיל ללמוד ללכת מחדש. אתם בקהל ובעצרות בכל רחבי המדינה הכרתם את ממשלת ישראל להבין שהמטרה העליונה היא להשיב את אזרחיה מהשבי, אלו לשיקום ואלו לקבורה. תודה לכם על הלחץ שאתם הצלחתם להפעיל על הפוליטיקאים להבין כמה חשוב להחזיר את החטופים כולל החטופים החללים.

אני מאמין שמלחמת 7.10, ולא, בחיים לא נקרא לה מלחמת תקומה, היא נקודת פיתול בהיסטוריה של עם ישראל. זוהי מלחמה שתגדיר מה הערכים המובילים של העם קדימה. השאלה האם נצליח לאמץ את הערכים של ערבות הדדיות ועזרה לזולת כמו האריות וגיבורים שנלחמו במלחמה או נאפשר לנבחרי הציבור שלנו לחזור ולהתמקד בשלושת הכפים של כבוד כח וכסף על חשבוננו? השבוע שוב ראינו את ראש הממשלה מאשים את כולם בהתקפת הפתע של חמאס חוץ מאשר את עצמו. איתי והחברים הגיבורים שלו לקחו אחריות ונלחמו כמו אריות ב 7.10. מתי אתה, ראש הממשלה, תיקח אחריות להנהגה שלך?

אתה היית שם, מר ביטחון, והבטחת שקט לאזרחים. ביבי החליט למחוק את המילה אחריות מהלקסיקון שלו וגם את המילה בושה. ביבי עסוק איך למנוע מהקמת ועדת חקירה ממלכתית לקום אבל לא ניתן לו. את הפוליטיקאים שעוזרים לו למנוע הקמת ועדת חקירה ממלכתית, ההיסטוריה תשפוט אתכם לחומרה ושמכם יהיו לאות קין לדורות קדימה אחרי שהציבור יעיף אתכם הביתה. אני מבקש סליחה מהבן שלי ומשאר החטופים שלקח שנתיים להחזיר אתכם הביתה ונבוא בחשבון עם אלו שאומרים שאי אפשר היה להחזירם קודם. אפשר וצריך לבנות פה משהו אחר ואנו נהיה פה לדאוג שזה יקרה כדי שההקרבה של הבן שלי ושאר הגיבורים פה לא תהיה לשווא.

אתם איתנו???

חגית

תמיד הייתי מקפידה על זמן איכות עם איתי לבד. רק אני והוא. אמא ובן. זה לא היה פשוט במיוחד אחרי שהוא התגייס לקרבי. אבל אני נלחמתי על כל דקה איתו. לפני שנחטף איתי אמר לי שתפרוץ מלחמה בקרוב. למה? שאלתי אותו, "כי זו הסטטיסטיקה של ישראל המלחמה הבאה הגדולה תפרוץ במשמרת שלי" חייבת להגיד שאיתי חשב שהמלחמה תפרוץ בצפון, לא בעזה. איתי לא איש מודיעין, הוא איש שטח, שהיה בטוח בטנק שלו, את המחשבה על המלחמה הבאה ואיפה היא תפרוץ לא הוא המציא.

איתי שלנו נפל בקרב לפני שנתיים ו 4 חודשים. אבל הוחזר לקבורה רק לפני 3 חודשים. בלי שקיבלנו הסבר שמניח את הדעת, למה בכלל קרה השביעי באוקטובר. למה לקח שנתיים וחודש להחזיר אותו? למה נרצחו חטופים בשבי? למה נהרגו מאות חיילים במלחמה הארוכה הזו? השבוע ביבי יצא עם הגרסה שלו מי אשם ב 7.10. כולם אשמים, רמטכ"לים, ראשי שב"כ, כולם חוץ ממנו. זהו מסמך של שקרים, סילופים חמורים וחצאי אמת תוך ניצול לרעה של הסמכות שלו לשחרר מסמכים סודיים. הוא עושה הכל למסמס את הקמת ועדת החקירה הממלכתית שרב העם דורש שיקום. אז אני שואלת שאלה שכל אמא שעתידיה לשלוח ילד לצבא: איך אני יכולה לסמוך על הנהגת המדינה שאינה מוכנה לחקור, ללמוד ולתקן. למה ביבי מפחד מהאמת???

השבוע ציינו את יום ההולדת של איתי בלעדיו. איתי היה צריך להיות בן 22. הוא תכנן לטוס לארה"ב עם חברתו נטע. במקום לחגוג את החיים הוא טמון בקרית שאול עם כל כך הרבה גיבורים של אסון שאסור היה לו לקרות. את המלחמה הבאה נוכל למנוע רק בזכות ועדת חקירה ממלכתית, זו הצוואה של איתי.

זו המשימה שלנו!

אתם איתנו??

צילום: רן דמבו | חיפה

צילום: מירי פורת | חיפה

סונדוס ענבתאווי | חברת הנהגה בעומדים ביחד

מאבק על החיים - רק ביחד אנחנו יכולים

שלום לכולם ותודה על הזכות להיות כאן היום ולדבר איתכם!

קוראים לי סונדוס ענבתאווי-ח'טיב אני ערביה, פלסטינית ואזרחית כמוכם במדינה. אני תושבת שפרעם ואני אמא. הגעתי לכאן היום כי אני אמא שנלחמת על עתיד לילדים שלה בארץ הזאת.

רק השבוע ראינו כולנו דיווח על תלמידי בית הספר אבן חלדון מסח'נין שרק רצו לטייל בגליל והותקפו על ידי תלמידי ישיבה תיכונית מהשטחים. ולמה הותקפו? למה רוססו בגז פלפל? רק כי הם ערבים ורצו להראות להם מי בעלי הבית. ולפני שבוע הותקף חבר של הבת שלי משפרעם כשהסתובב בקריון. ולמה? רק כי הוא ערבי. זה לא מקרה עד כדי כך חריג. כל שבוע מותקפים נהגי אוטובוס ערבים על ידי צעירים מוסתים ולפעמים מסיימים בבית חולים.

הגעתי לכאן היום כי החברה הערבית בישראל מדממת. כמעט כל יום שאנחנו מתעוררים לעוד ועוד רציחות של ארגוני הפשע. כל אמא בחברה הערבית מפחדת על החיים של הילדים שלה, מפחדת לתת להם לצאת להסתובב בחוץ כדי שחלילה לא יקרה להם משהו.

הגעתי לכאן היום כי אני יודעת שהשתוללות הפשע המאורגן היא לא מקרה ולא טעות. אני יודעת שזו מדיניות ממשלתית מכוונת של הפקרה והזנחה שרואה במוות של ערבים הישג. מדיניות שמובלת על-ידי הגזען הראשי, הכהניסט לביטחון לאומי, השר איתמר בן-גביר.

אבל הגעתי הנה היום לא רק כדי לשתף אתכם בכאב שלי. הגעתי כדי לחפש שותפים למאבק, שותפים לשינוי ושותפים לתקווה. אני חברת הנהגה בתנועת 'עומדים ביחד' ואנחנו פועלים יום-יום עם משפחות הנרצחים בחברה הערבית ופועלים כדי לחולל שינוי.

כרגע אנחנו ברגע היסטורי בו החברה הערבית מתעוררת ואומרת די! בשבוע שבעבר בסח'נין היינו עשרות אלפים רבים ששמו קו אדום ויצאנו למאבק. במוצ"ש הפגנות עשרות אלפים בתל-אביב עם אלפי שותפים יהודים. וברגע ההיסטורי הזה אני כאן כדי לקרוא לכם לקחת חלק ולהיות שותפים.

כי אין דמוקרטיה בלי ביטחון אישי לאזרחים

ואין דמוקרטיה בלי שוויון לכל האזרחים

ואין דמוקרטיה בלי שותפות אמיתית

ואין דמוקרטיה עם גזענות שיורדת מהממשלה

ברגע הזה התפקיד שלנו הוא ליצור גל עממי שבא מהשטח ויעיף את ממשלת הכהניסטים לכל הרוחות. אני מזמינה אתכם להצטרף ליום שיבוש ארצי נגד ההפקרה והפשעה ביום שלישי הקרוב בכל רחבי הארץ ונמשיך משם כדי להחליף את הממשלה הרעה הזאת ולהקים במקומה ממשלה שתדאג באמת לכל האזרחים.

רק ביחד אנחנו יכולים. בס מע-בעאד בניקדר

תודה רבה!

חיפה

7 פברואר 2026

שחר רגב | מחנך לאזרחות בתיכון ממלכתי

לפני הכל, חשוב לי להביע הערכה למחאת העם חיפה, מוקד המחאות היחיד שמקפיד באופן קבוע לשים את החינוך במרכז השיח. כי רק דרך חינוך לדמוקרטיה נשמור על הדמוקרטיה הישראלית.

אני שחר רגב מחנך לאזרחות בתיכון ממלכתי – זרם חינוכי שהפך לחינוך סוג ב'!

השבוע פורסם מינוי חדש של מפמ"רית אזרחות. המפקחת הראשית על מקצוע האזרחות. במקרה זה מונתה מנהלת אולפנה השייכת לזרם החינוך הממלכתי-דתי. אני לא מכיר אותה ואני מגנה כל ניסיון לשפוט אותה רק על סמך המגזר ממנו היא באה. ואני בטח שמח שבחרו למנות אישה לתפקיד בכיר. אבל צריך למסגר את האירוע ולהבין באיזה תהליך מסוכן אנו נמצאים. על פי חוק בזמן שמורה חילוני לא יכול ללמד בחינוך הדתי אם לא יעבור "מבחני התאמה תרבותית", מורה דתי יכול לשלוט בתכני המקצוע של החינוך החילוני כולו.

הכיתות שלי ושל הילדים שלכם מתוקצבות 30% פחות מהחינוך הממלכתי דתי. חבר שלי במגזר הערבי מלמד כיתות שמתוקצבות 60% פחות. הילדים של כולנו נתקלים בכיתות בלי מזגנים, בלי מחשבים במבנים לא מתוחזקים וחלקם אף מסוכנים ולא ראויים. תלמיד מהחינוך הדתי יכול לבחור איזה בי"ס שירצה לפי הזרם הספציפי אליו משפחתו משתייכת. ולכן יש להם ריבוי בתי ספר קטנים – בוטיקים! יחס אישי. תיכון דתי ממוצע כולל 200 ילדים. התיכון שלי כולל 300 ילדים רק בשכבה אחת!!! כמעט פי 10! הילדים שלנו נדחסים 40 ילדים בכיתה! ילד מהחינוך הדתי מקבל תוספת שעות לשמירה על הציביון המגזרי ולימודי דת ותרבות, ובנוסף תוספת סגל עם תקנים שונים ומשונים. בבתי הספר הממלכתיים שלנו יש מחסור מטורף במורים – אצלי בביה"ס (ובעוד רבים אחרים בממלכתי) יש מורים שמחנכים 2 כיתות. יש מקצועות שאינם נלמדים כי אין מי שילמד אותם. פערים שגורמים להכנסת גורמים לא מקצועיים לכיתות רק כדי למלא חורים. אני בעצמי מלמד 170 ילדים – תחשבו כמה מעט יחס אישי אני מסוגל להעניק לכל אחד ואחת. נוצרים פערים אדירים לתלמידים שמגיעים מרקע סוציו-אקונומי נמוך והם לא מקבלים תגבורים בביה"ס, ולא יכולים לשלם על שיעור פרטי!

למגזר הדתי-לאומי יש חינוך פריבילגי. לחינוך הדתי יש מערכת פיקוח הדוקה ומנותקת מהפיקוח הכללי, וכך הם שומרים על צביון החברה הדתית-לאומית. לאוטונומיה של החינוך הדתי יש הצלחה מוכחת, ההצלחה שלהם היא הכישלון של המדינה - בסקר שנערך בשנת 2025 ע"י מכון ראמ"ה של משרד החינוך, נמצא שבמוסדות החינוך הדתיים יש את חוסר הסובלנות הגדול ביותר לקבוצות אחרות כ-52% מהתלמידים לא מגלים סובלנות לאחר. דרך אגב מוסדות חינוך חרדים לא השתתפו בסקר. מערכת החינוך שלהם בכלל לא נדרשת לענות על קריטריונים של משרד החינוך – לא במקצועות הליבה ולא בחינוך לערכים.

נציגים מהציונות הדתית כדוגמת ד"ר אסף מלאך מפורום קהלת, הם אלו שישבו בראש וועדת המקצוע לאזרחות במשך שנים וכתבו את ספר הלימוד באזרחות הרשמי של משרד החינוך, ספר משוקץ שמפרק את הדמוקרטיה באופן הרחב שלה ומשאיר אותה רזה ופרוצדורלית. דמוקרטיה על הנייר בלבד. השבוע מונתה המפמ"רית השניה ברצף שמגיעה מציבור שמהווה

בסה"כ שישית מאזרחי ישראל. מגזר ששולט על "המזכירות הפדגוגית" כבר מספר שנים – הגוף שאחראי על כל תוכניות הלימודים בבתי הספר הממלכתיים של הילדים שלנו. בבתי הספר הממלכתיים של ילדנו יש כניסה חופשית של מורים / מרצים וסדנאות מהציבור דתי-לאומי. אבי מעוז שמפקח על כל התוכניות החיצוניות במערכת החינוך מנצל את כוחו להגבלת פעילויות דמוקרטיות - ליברליות שוחרות שלום וסובלנות. למשל - קיצוץ 85 אחוזים מתקציב תכניות שמקדמות סובלנות לקהילה הגאה. צבי סוכות שלא שירת בצבא, פרץ לבסיס צבאי ונעקב אחר (על ידי) שב"כ מונה ליו"ר וועדת החינוך בכנסת, וכבר התחיל לפעול במרץ לממש את מטרות פורום קהלת יחד עם ערכים כהניסטיים במשרד החינוך. תחת השר יושב סגן שר חינוך בשם חיים ביטון מש"ס מפלגה אנטי ציונית "נמות ולא נתגייס". לפלישת הגורמים העוינים לחינוך הממלכתי של ילדינו יש משמעות הרסנית – באותו סקר של ראמ"ה משנת 2025 רואים פגיעה משמעותית בצביון של החברה הממלכתית – פגעו בילדים של כולנו. נרשמה עליה של 15% בשנה אחת בחוסר הסובלנות של ילדינו כלפי קבוצות אחרות.

לשר קיש וחבריו יש אינטרס ברור לפרק את הציבור הממלכתי מערכיו, להגדיל את מעגל הבערות ובכך לטפח את המורדכי דודים, הסאטרים וכן עשורים הבאים. רק חברה שטימטמו אותה יכולה להצמיח פירות כל כך רקובים.

שר החינוך יואב קיש ממשיך לשתוק לנוכח כל אלו. הוא מסוכן לדמוקרטיה הישראלית והוא מסוכן לילדים שלנו.

אני איש חינוך ולכן נגזר עליי להיות אופטימי. אני רוצה לחזור אל המקרה שקרה לאחרונה בבית"ס חוף כרמל. ממקרה זה אנחנו יכולים ללמוד איזה כוח ועוצמה יש לקהילה ליברלית שרוצה לשמור על צביונה. באירוע זה הורים וראשי מועצה נתנו גיבוי מלא למנהל ביה"ס שהוכפש בידי פעילי ליכוד ובחסות ערוץ 14 שקראו "היידה ביבי, לזיין את הערבים ולשרוף להם את הכפר". כמו כן, הם קראו לפיטורי מנהל שוחר שלום ומגן הדמוקרטיה. גם על זה שר החינוך שתק – שתיקה שווה להסכמה. בזכות ציבור דמוקרטי ליברלי מלוכד נשמר המקום המוגן של אנשי החינוך להמשיך ולחנך לתקווה.

אני קורא לכולם לתת רוח גבית לאנשי החינוך לפעול ולהמשיך לחנך לדמוקרטיה. אני קורא לכולם לפעול כמו "מחאת העם חיפה" ולשים את החינוך בקדמת השיח הציבורי.

תודה

מונדר תראבין אבו קוטיבה | ראש ועד תראבין

הנאום שלא ננאם

מונדר היה אמור היה לנאום בהפגנת מוצ"ש בבאר שבע. הוא בא עם עוד תושבים מתראבין בחמש מכוניות. המשטרה עצרה את השיירה הקטנה בשדרות שז"ר ומנעה מהם להמשיך להפגנה במשך כחצי שעה, ובסופו של דבר, כששחררו, נסעו הביתה. מונדר לא נאם. לדבריו, השוטרים שאלו משהו כמו "מה לכם ולבאר שבע". הם ענו "בדרך להפגנה". השוטרים אמרו שהם "הולכים לבדוק". בפועל הם נשארו בניידת והשאירו את האנשים לחכות עד שכבר היה מאוחר מדי.

אחיות ואחים, יהודים וערבים,

כולנו עומדים כאן היום יחד – כי הביטחון של אחד מאיתנו הוא הביטחון של כולנו. כי אין כאן שתי מדינות, ואין כאן שני גורלות. יש חברה אחת, וכשהיא נקרעת – כולנו מדממים. אנחנו כאן כי שותפות יהודית-ערבית אינה רק סיסמה יפה – היא תנאי לחיים. לחיים בביטחון, בכבוד, בשוויון.

והיום אנחנו חייבים לומר את האמת: בחברה הערבית במדינת ישראל משתוללת אלימות קשה, ומתחילת השנה מספר הנרצחים רק עולה. עוד שם, עוד פנים, עוד משפחה שנהרסת – והמדינה לא עוצרת את זה. הרוצחים מסתובבים חופשי, האכיפה חלשה והחקירות לא מפוענחות.

זו לא בעיה "של הערבים". זו לא בעיה "של מגזר".

זו בעיה של מדינה שלא ממלאת את חובתה - להגן על כל מי שחי בה.

וכאילו לא די בכך – לפני זמן קצר איבדה המשפחה שלנו את מוחמד חוסין אלצאנע בכפר תראבין, שנהרג מירי שוטר בביתו. אדם בן 36, אב לשבעה ילדים קטנים, אח, חבר – נהרג כשהוא לא איים על אף אחד. המקרה הזה מזכיר לנו כמה רחוק אנחנו רחוקים מאמון אמיתי וביטחון לכל אדם במדינה הזו.

כשאלימות משתוללת בחברה הערבית – הדמוקרטיה כולה נפגעת. כשאין חוק ואין ביטחון – אין שוויון, ואין עתיד משותף. ילדים גדלים בפחד. משפחות קוברות את היקרים להן. קהילות שלמות מופקרות לפשיעה – לא כי אין פתרונות, אלא כי אין רצון פוליטי אמיתי.

ואנחנו עומדים כאן ואומרים:

די להפקרה.

די לעצימת עיניים.

די לשתיקה.

אנחנו דורשים ביטחון לכולם. משטרה שמתפקדת באמת. אכיפת חוק שווה. חקירות שמובילות למעצרים, ורוצחים שמובאים לדיכוי אין שותפות בלי ביטחון, ואין ביטחון בלי צדק, ואין צדק כשחלק מהציבור חי תחת איום יומיומי.

אנחנו כאן – יהודים וערבים יחד – כדי לדרוש שינוי. כדי להגן על החיים. כדי לבנות עתיד משותף שבו אף אחד לא מופקר.

אנחנו לא נשתוק.

לא נוותר.

ולא נלך הביתה עד שהמדינה תעשה את תפקידה.

צילום: ורד כליפא כספי | באר שבע

צילום: גל מוסמון | צומת אלונים

צילום: ורד כליפא כספי | באר שבע

צילום: איילת אניסמן | באר שבע

עו"ד נאוה רזוליו | מובילת מחאה

אלסלאם עלייכום ורחמת אללה וברכאתו, מסא אלחייר חיפא!

אנחנו מסיימים הערב יום של של מחאה שלא נולדה מסיסמאות, אלא מרצון נחוש לשנות מציאות בלתי מתקבלת על הדעת. פחד יומיומי של אזרחים במדינת ישראל - אזרחים ערבים - לחיות את חייהם. ולמרבה הצער צריך לומר בקול את הדבר שאמור להיות מובן מאליו: החברה הערבית איננה שוליים. היא איננה נספח. היא איננה בעיה. גם הערבים הם בניה ובנותיה של הארץ הזאת - אבנים מאבניה של האדמה הטובה עליה כולנו חיים.

החברה הערבית היא חלק אינטגרלי ממדינת ישראל.

בבתי החולים, בכל מחלקה, מטופלים אזרחים יהודים וערבים, על ידי אנשי צוות רפואי ערבים במסירות, במקצועיות, באחריות. מהרופאה הבכירה במחלקה ועד הפראמדיק, החובשת, הסניטר. באוניברסיטאות, בהייטק, באולמות המשפט, בתעשייה, במסחר - החברה הערבית נמצאת, מצטיינת, תורמת. אחרי הטבח של 7 באוקטובר, ברגע האמת, החברה הערבית הראתה אחריות, איפוק, שותפות גורל. היא בחרה להיות חלק - גם כשהמדינה לא ראתה בה כחלק ממנה. לצערנו, היום עומדת בראשות ישראל ממשלה שבחרת לפלג ולשסע את החברה הישראלית, ולסכסך בין חלקיה. ממשלה גזענית, שמסרבת לראות מצוקה, שמעדיפה להאשים את הקורבן, שמפקירה ציבורים לגורלם. וההפקרה הזו מתורגמת למציאות אחת: אלימות. אלימות שמכה היום בחברה הערבית - רצח, ירי, פרוטקשן, נשק בלתי חוקי - לא כסטייה, אלא כשגרה.

משטרה שלא אוכפת, שלא אוספת נשק, שלא פועלת נגד ארגוני הפשיעה, משטרה שלא מגינה על אזרחים.

לצערנו ישראל מחזיקה במדיניות לא־רשמית, אך ברורה: "שיהרגו אחד את השני". ומי שחושב שזה יעצר אצל הערבים משלה את עצמו. אלימות שמותרת במקום אחד, מחלחלת חולגת לכל פינה. הפקרת שלטון החוק במקום אחד, מפרקת אותו בכל מקום. זו אותה התנהגות שהממשלה מקדמת כחלק מהמלחמה שלה בדמוקרטיה - וכמו תמיד, היא חוזרת אל כולנו.

לפני כשבועיים, הגעתי לכנסת להצהרת חירום של פורום משפחות הנרצחים בעקבות מצב החירום בחברה הערבית. חיתאם אבו פאנה סיפרה בדמעות על מות בנה פיראס - עוד קורבן כואב ומיותר לפשיעה האלימה, ובדיוק כשהיא דיברה עליו בבכי קורע לב, עברה מאחוריה חברת כנסת חצופה וחסרת בושה מהקואליציה ודרשה מהקורבנות של האלימות להתפרק מהנשק. כך נראית בריחת הממשלה מאחריות למחדליה. מול זה, יש דרך אחרת.

אבל מול בריחת הממשלה מאחריות למחדליה - יש דרך אחרת. הדרך היחידה. שותפות יהודית־ערבית אמיצה, לא מתנצלת, אזרחית - ופוליטית! חיבור של מפלגות ערביות עם מפלגות יהודיות דמוקרטיות לקואליציה רחבה של שוויון, חוק ודמוקרטיה. שילוב ערביות וערבים בתוך מפלגות יהודיות דמוקרטיות, לא כאזרחים - כשותפים. נכון, המצב רחוק מלהיות אידאלי בקואליציה עתידית שכזו, אך כמו שאומרים אצלנו, היהודים: עספור ביל-איד, וולא עשרה עלא

שג'רה. צריך להתחיל עכשיו, למען עתידנו המשותף. עשן מוסתקבלנא! נכון מאבק משותף בפשיעה, מהשלטון המקומי, דרך המפלגות, בוועדות הכנסת ובתקשורת, עם הנהגה, אנשי דת, צעירים, משפיענים - להוציא את האלימות והעבריינות מהאופנה, ולהחזיר את החיים למרכז.

ומכאן קריאה ברורה לחברה הערבית: צאו להצביע. לא כתגובה, אלא כהכרעה. באחוזים חסרי תקדים. זו הדרך לשנות מציאות. מכונת הרעל הראתה לנו השבוע בבירור - הקואליציה הזאת מפחדת, לא רק מהמילה אינשאללה ולא רק מההנכחה של השפה הערבית במרחב הציבורי, אלא מהשתתפות מלאה של הציבור הערבי בבחירות כאדונים לגורלם - כשותפים שווי ערך למדינה הזאת.

ולציבור הישראלי כולו: הפסיקו לראות בערבים איום. התחילו לראות בהם שותפי דרך. שכנות טובה, שיתופי פעולה, אחריות וכבוד הדדי - זה הפתרון האמיתי להתפרקות של ישראל. ויש תקווה. לא כסיסמה - אלא כהחלטה. אם נפעל יחד, נוכל לכונן חוקה דמוקרטית, להבטיח שוויון מלא, לחנך לאזרחות טובה, ללמד עברית וערבית לכל תלמיד כבר מכיתה א', לשלב צעירים ערבים בכל תחום, ולבנות כאן חברה שטוב לחיות בה.

לא לערבים בלבד.

לא ליהודים בלבד.

לכולנו. יחד.

מעה בעד נינג'ח.

יחד נצליח!

צילום: קן דמבו | חיפה

צילום: רונית כהן ספר | חיפה

ירושלים

14 פברואר 2026

פרופ' חגי לוין | האוניברסיטה העברית בירושלים, יו"ר איגוד רופאי בריאות הציבור, החלוקים הלבנים

שלום,

שבועת החובש בצה"ל נפתחת במילים - "אני נשבע (תחזרו אחרי): להושיט יד עוזרת, לכל פצוע ולכל חולה, אם נקלה ואם נכבד, אם אוהב ואם אויב - ולכל אדם באשר הוא אדם".

צריך להזכיר את השבועה למי ששכח מה זה להיות יהודי וישראלי. כן, לטפל. גם אם מדובר בילד פלסטיני. העם בישראל נאבק להזכיר לממשלת ההפקרה להושיט יד לחטופים ולהחזירם. כרופא משפחות החטופים ראיתי איך הערבות ההדדית הצילה חיים הוכחנו ש"אתם לא לבד – אנחנו איתכם", אינה רק סיסמה אלא מצפן חברתי. עכשיו אנחנו צריכים להזכיר לממשלה שהיה טבח בשבעה באוקטובר. גם בלי ועדת חקירה ממלכתית אנו זוכרים מיהו ראש ממשלת הטבח.

בשנת 2026 נרצחו כבר 47 אנשים, יותר מנרצח אחד ליום זאת לא טעות, זאת מדיניות. סיירתי אתמול בלוד. שמעתי וראיתי את מדיניות ההפקרה ותוצאותיה כיו"ר איגוד רופאי בריאות הציבור בישראל, אני מעיד: הרצח, האלימות והפשעה, הם איום חמור על החיים ועל בריאות הציבור חוץ מהנרצחים, מערכת הבריאות מטפלת בפצועים רבים, בגוף ובנפש כל רצח מפורז את תחושת הביטחון והאמון ומותיר קהילות מפוחדות ופגועות.

צוותי הבריאות בישראל, ערבים ויהודים, יצאו השבוע להחייאה כנגד האלימות: באום אל פחם, בסכנין ובתל אביב. בבתי החולים ובמרפאות בכל הארץ אנו רואים את תוצאות האלימות, וחובתנו לפעול ולמנוע מגפת הרצח מתפשטת. אם אין ביטחון בלוד, גם לא יהיה ביטחון בירושלים.

צילום: רני גרף | ירושלים

צילום: אורנה נאור | ירושלים

25% מהרופאים בישראל ערבים. מערכת הבריאות היא מופת של עבודה משותפת להצלת חיים, שצריך לחקותו. אבל איך רופא ערבי יכול להתרכז כשהוא דואג לביטחונו וביטחון משפחתו? לפני שנה נרצח ד"ר עבדאללה עודד בזמן עבודתו במרפאה בכפר יאסיף. עד היום לא פוענח הרצח ולא נתפס הרוצח.

החיים והבריאות שלנו לא מעניינים את בן גביר ונתניהו. זה משעמם אותם.

ניצן גוייכמן ואירינה רדצ'וק נחנקו השבוע למוות בבית הזיקוק באשדוד מחקירה ראשונית עולה שבבלוני החמצן שלהן לא היה חמצן. ליבנו עם המשפחות שחוו טרגדיה. חווינו את האובדן היום, וירושלים הובילה בזיהום אוויר בעולם. סימבולי. אנו חשים את המחנק, אנו חשים שאין חמצן. בואו ננשום עמוק יחד.

חברי הקואליציה מזלזלים בחיים, בבריאות, במדע, בחוקים, ובציבור. אין שר בריאות במשרה מלאה, וח"כ הר מלך הפכה להיות יו"ר ועדת הבריונות. השרים אינם כשירים לתפקידם כל יום נוסף שהם בתפקיד הוא סכנה קיומית, לישראל ולציבור הישראלי.

אבל ראינו שהעם החזיר את החטופים, והעם ישקם את ישראל המלחמה, החטיפה וההפקרה פגעו קשות בבריאות הישראלים, בגוף ובנפש יש צורך בתכנית שיקום לאומית, בבריאות ובחינוך, בכלכלה ובתעסוקה כדי שישראל תשתקם, אנו חייבים להתאחד ולבחור השנה ממשלת חיים ממשלה אחראית שתקים ועדת חקירה ממלכתית ותגן עלינו מהאיומים. היום מציינים ברחבי העולם את יום האהבה מקורבו של נתניהו אמר: "השנאה היא מה שמאחד את המחנה שלנו" ואני אומר לכם הערב – יש עוד תקווה, יש בנו אהבה והיא תנצח!

צילום: עידית אבישי | ירושלים

פרופ' ברק מדינה | האוניברסיטה העברית בירושלים

ערב טוב חברות וחברים,

תודה שאתן ואתם כאן, מובילים את המאבק לכך שנהיה חברה צודקת והגונה.

השבוע איבדנו את אחד מבניה האהובים של באר שבע, איש מופת של חזון ועשייה, חברנו אלי אללוף זכרוננו לברכה. אלי, יליד מרוקו, שגדל בתנאי מחסור וניהל בית יתומים בקזבלנקה, פעל כל חייו לקידום שוויון. דוח הוועדה למאבק בעוני, שאלי הוביל, הוא מפת דרכים, מצפן מוסרי לכל ממשלה. בלשונו של אלי, בהקדמה לדוח, "אתגרים גדולים ורבים ניצבים מול ישראל. מבלי להפחית בערכם של אלו, הוצאתו של אדם מתהומות העוני והמצוקה היא ערך עליון. בשנים האחרונות נמהלו ייאוש וחידלון לתוך חייהם של מאות אלפי ישראלים ולא נוכל להמשיך ולאפשר זאת". נזכור את אלי היקר, בתודה ומתוך מחויבות לצוואתו הרוחנית.

היום הזה, 14 בפברואר, הוא לא רק חג האהבה, אלא גם היום שבו, לפני 77 שנים, התכנסה לראשונה הכנסת הראשונה, היא האסיפה המכוננת, שאמורה היתה לחבר את החוקה. והחוקה הזו אינה עניין פורמלי בלבד. החוקה, שאנו ממשיכים לייחל לה, אמורה לתרגם את ערכי המוסר לאוסף של כללים משפטיים. החוקה נועדה להבהיר את מה שבזמנים מתוקנים אמור להיות מובן מאליו – את החובה שמוטלת על רשויות השלטון לפעול בהתאם לערכיה של דמוקרטיה ליברלית, למען האינטרס הציבורי, תוך מחויבות לשוויון ולשאר זכויות האדם.

על רקע זה, המלחמה שהכריזה ממשלת ישראל הנוכחית נגד שלטון החוק, עניינה כל כולה בניסיון להתנער מערכיה של המדינה. הניסיון למנות שופטים ויועצים משפטיים שיהיו עושי דבריה של הממשלה, הדרישה של ראש הממשלה לנאמנות אישית של כל נושאי המשרה בשירות הציבורי, כל אלה אינם מתקפה על איזה רעיון מופשט ותיאורטי בדבר שלטון החוק. זו התקפה נגד הציבור עצמו, נגד הזכויות שלנו, נגד האפשרות שלנו לחיות ברווחה, נגד החיים שלנו.

ובכך בדיוק עוסקת הפרשה שקראנו היום, פרשת משפטים: זו פרשה שמחברת בין המעמד הנשגב של מתן תורה, מעמד של קולות וברקים, לבין החוקים שעוסקים ביומיום של האדם והחברה. זהו חיבור שנועד להזכיר לנו ששלטון החוק וחוקה הם דבר מעשי לגמרי, דבר שעוסק בחיים עצמם.

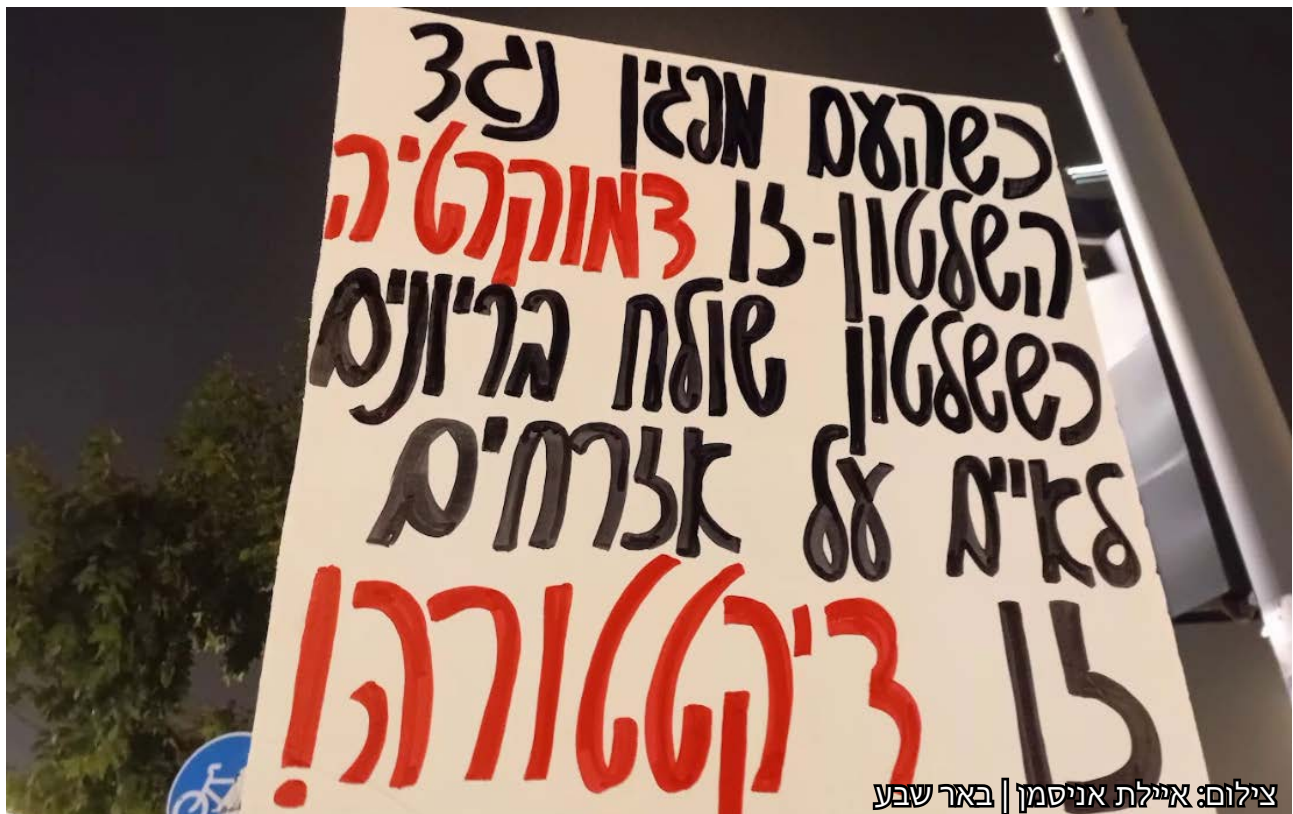
ואין זה מקרי לכן שבכל כיוון שאליו נסתכל באשר למעשיה של הממשלה הזו, שכופרת בשלטון החוק, נראה רק חידלון. הזינוק המבהיל במספר ההרוגים בתאונות דרכים, העלייה הנוראה בפשיעה ובמעשי הרצח, העובדה שהתדרדרנו למקום האחרון מבין המדינות המפותחות בשיעור העוני, יוקר המחיה המאמיר, הזוועות שנעשות בשמנו כלפי הפלסטינים שנתונים תחת כיבוש, הפגיעה במעמדן של נשים – בצבא, במרחב הציבורי, בייצוג בהנהגה, וכמובן החידלון הנורא של הממשלה בשבעה באוקטובר ובאופן ניהול המלחמה, זו רק רשימה חלקית. באין חזון, באין הנהגה בעלת מחויבות ערכית, ייפרע עם.

על רשויות אכיפת החוק, שעדיין נותרה להן עצמאות, למלא את חובתן. הניסיון של ראש הממשלה ושל הממשלה להתנער מאחריות – האחריות למעשים של שוחד ומרמה והפרת האמונים, האחריות האישית של נתניהו לאסון מירון, לפרשת רכש הצוללות, לטבח השבעה באוקטובר, למותם של 40 מבין החטופים שנחטפו בעודם בחיים – הניסיון הזה להתנער מאחריות ולהסית נגד אחרים, חייב לקבל מענה בצעדים משפטיים מעשיים. צעדים שמהותם הטלת באחריות ונשיאה בתוצאות.

כדי שלא יפרע עם, נחוצה לנו ברית פוליטית שמבוססת על מחויבות לערכיה של מגילת העצמאות. ראוי לנו לזכור מהם שני עמודי התווך של ההכרזה, שכל מי שרוממות המגילה בגרונה טוב שיכיר: האחד, "שוויון זכויות חברתי ומדיני גמור, ללא הבדל דת, גזע ומין". שוויון זכויות הוא לא רק מדיני, כלומר בזכויות הפוליטיות, לבחור ולהיבחר, להפגין. החובה היא גם לשוויון זכויות חברתי, זהו השוויון שלקידומו עמל אלי אללוף ז"ל, כלומר שוויון בהגנה על החיים, בחינוך, בבריאות, בדיוור, בתקציבים, בתשתיות.

והמגילה כוללת גם עמוד תווך שני: נקבע בה כי לציבור הערבי בישראל תהיה "אזרחות מלאה ושווה ונציגות מתאימה בכל מוסדות המדינה". מי ששולל הקמת קואליציה עם מפלגות שמייצגות את הציבור הערבי כופר בערך יסודי של המגילה. ובדיוק באותה מידה, אזרחות מלאה ושווה מוקנית גם לנשים, שצריכות להיות שותפות מלאות להנהגה. רשימה שאין בה ייצוג הולם לנשים, שוללת את קיומה של ישראל כמדינה דמוקרטית.

רק מחויבות לשוויון ולשלטון החוק תאפשר לנו לשגשג, לאפשר לכל מי שרואים בכברת הארץ הזו מולדת לחיות בשלום. פשוט לחיות. ולכן אנחנו כאן.

ענת סרגוסטי | עיתונאית, אחראית חופש העיתונות בארגון העיתונאים

ערב טוב באר שבע

אני ענת סרגוסטי, אחראית חופש העיתונות בארגון העיתונאים והעיתונאיות. ארגון שמייצג את רוב העיתונאים בישראל. ואני באתי הנה כדי לפרוס בפניכם את תוכנית העל של ממשלת ישראל לפגוע ולהחליש את התקשורת החופשית.

הנה כמה דוגמאות מהימים האחרונים:

השבוע נודע לנו שבעל הון שמקורב לממשלת הימין, עומד לרכוש את ערוץ 13. זה לא סוד שחדשות 13 היא מערכת החדשות ביקורתית ועצמאית. וכבר מתחילות שמועות על כך שצריך לפטר כמה עיתונאים ביקורתיים במיוחד. אתם יכולים לנחש לבד מי הם. העסקה נראית מפוקפקת ואנחנו בארגון העיתונאים נאבקים לחשוף את מה שנראה כמו נסיון לעקוף את החוק. פעמיים בשבוע יש דיונים בוועדת חוק השידורים בכנסת, בחוק שמקדם השר נגד התקשורת, שלמה קרעי. קרעי רוצה שהממשלה תשלוט בתקשורת, ובעיקר בחדשות. החוק יחליש את הערוצים הקיימים ויאפשר לבעלי הון מקורבי שלטון להקים ערוצי חדשות ולצבור כוח, ולהפיץ שקרים וקונספירציות, כי לפי החוק לא תהיה עוד מחויבות לאתיקה עיתונאית.

בג"ץ דן בעתירה נגד סגירת גלי צה"ל. שר הכלכלה, ניר ברקת, אולי הפוליטיקאי המכהן העשיר ביותר בישראל - בפער - הגיש תביעת דיבה, שהיא תביעת השתקה, נגד חדשות 12 בגלל תחקיר עיתונאי של עמרי מניב. הוא תובע פיצוי של 12 מיליון שקלים. אתם יודעים מה גובה האגרה על תביעה בסדר גודל כזה? וכמה עיתונאים יכולים להתפרנס רק מהאגרה? בנוסף, ברקת הודיע שהוא מקים קרן של שני מיליון שקלים לכל מי שירצה לתבוע את חדשות 12. ועוד, שורה של שרים וחברי כנסת מהקואליציה הודיעו שהם מחרימים את חדשות 12, בהם גם השר נגד התקשורת, שלמה קרעי. וכל זה רק בכמה ימים.

הממשלה פועלת לפי תוכנית על שמטרתה להחליש את התקשורת החופשית. ראש הממשלה לא נתן ראיון עיתונאי בעברית מאז מרץ 2021. לפני כמה ימים שאלו אותו למה. אתם יודעים מה הוא ענה? הוא אמר שהעיתונאים בישראל לא נותנים לו לדבר. ובכלי תקשורת זרים הוא יכול לדבר בלי הפרעה. ואתם יודעים למה לא נותנים לו לדבר? כי העיתונאים בישראל יודעים לזהות את השקרים שלו. עיתונאים בישראל מכירים את הסיסמאות החלולות שהוא מנסה למכור. והם שואלים שאלות קשות. לכן הוא לא מתראיין בעברית.

אבל אתם יודעים מה? אתם זוכרים שלפני כמה שנים הוא הלהיב את פעילי הליכוד ועודד אותם לצעוק נגד עיתונאים "הם מפחדים"? עכשיו אפשר להפנות את הקריאה אליו: אדוני ראש הממשלה, אתה מפחד. מפחד משאלות קשות. מפחד מעיתונות חוקרת, מפחד להתמודד עם האמת.

ממשלת ישראל מקדמת שורה של חוקים. נגד תאגיד השידור הציבורי, נגד הערוצים המסחריים. הממשלה מעניקה הטבות מפליגות לערוץ 14. הממשלה הטילה סנקציות כלכליות נגד עיתון הארץ, כי הוא ביקורתי מדי. הממשלה החליטה לסגור את גלי צה"ל. למה? זו תחנה אהודה עם

שיעורי האזנה גבוהים במיוחד. למה לסגור? ברשתות החברתיות יש קמפיין הכפשה, הסתה, איומים וקללות נגד כלי תקשורת ועיתונאים. קוראים לערוצי הטלוויזיה אל ג'זירה, כדי לרמח שהם עוכרי ישראל ובוגדים. עיתונאים שמסקרים את המשפט של נתניהו מאויימים. קבוצות פרוקסי של הממשלה רודפות ומטרידות עיתונאים ברחובות. גיא פלג נאלץ לשכור שומר ראש. עיתונאים אחרים הוציאו צווי הרחקה נגד עבריינים מטרידים. כל הדברים האלה הם חלק מאותה תוכנית-על.

אז מה אנחנו יכולים לעשות? הרבה. קודם כל, תשלחו הודעות תמיכה לעיתונאים אמיצים. גיא פלג, אביעד גליקמן, יעל פרידסון - עיתונאים שמסקרים את המשפט של נתניהו. תחזקו עיתונאים שעושים תחקירים כמו יוסי מזרחי, עומרי מניב, רביב דרוקר, אבי עמית, בר שם אור, יפעת גליק ואחרים. לכולם יש חשבונות ברשתות החברתיות. תפיצו את התחקירים שלהם.

תנו להם גיבוי. תמיכה. תחזקו את השידור הציבורי: התאגיד וגלי צה"ל. תכתבו לשר הביטחון שאתם תומכים בגלי צה"ל. תעדכנו את הממשלה שאתם מתנגדים לסגירת גלי צה"ל. בואו לכנסת, תביעו דעה בוועדות שדנות בחוקי תקשורת. גם לכם יש זכות לדבר. הכנסת שייכת לכולנו. שמירה על עיתונות חופשית זה גם בידיים שלנו.

כי אין דמוקרטיה בלי עיתונות חופשית.

צילום: ורדית אלון קורפל | תל אביב

ד"ר מעין שרמן | אמא של סמל רון שרמן ז"ל

נתניהו, ההפקרת וגם טייחת?

אני מעין, אמא של רון שרמן. רון נחטף חי לעזה. מאז אותו יום אני מנהלת חקירה עצמאית כדי להבין מה קרה לו במפקדה של ראש הזרוע הצפונית של חמאס אליה נחטף. מרגע החטיפה קיבלתי מידע שגוי, הטעיות שאת רובן כבר הוכחתי כשקרים וגרסאות סותרות. קצינים ובכירים הגיעו לביתי, כל אחד עם האמת שלו. אבל אין אמת אחת מסודרת, כי אין ועדת חקירה ממלכתית שבודקת מה באמת קרה לנו. בשבוע האחרון נחשפנו לניסיון של לשכת ראש הממשלה להסיר את המילה "טבח" מחוק ההנצחה של 7 באוקטובר. השר מיקי זוהר לא רק תמך בכך, הוא גם כינה את השימוש במילה הזו "התקרבות".

התקרבות.

כשאזרחים נרצחו במיטותיהם. כשמשפחות שלמות נטבחו. כשמאות צעירים עברו טבח במסיבה, כשאנשים נחטפו חיים. המילה טבח היא תיאור עובדתי מדויק. למה שקרה, ומי שמבקש למחוק אותה מבקש להנדס את התודעה, לשנות את ההסטוריה ובעיקר להקטין גם את גודל האחריות שהיא מטילה עליו. שבועיים קודם לכן אותו מיקי זוהר טען שבנו מתקשה למצוא עבודה בשל פעילותו הציבורית. שם זו הייתה מצוקה לגיטימית. אבל כשמשפחות שכולות דורשות לקרוא לאסון בשמו - "טבח", זו בעיני התקרבות. השבוע שמענו גם על היחמה של נתניהו לקרוא לשדה התעופה החדש בנגב "תקומה". לפני תקומה יש שלב אחד הכרחי - קבלת אחריות. בלי בירור אמיתי, תקומה היא סיסמה ריקה מתוכן. השם המדויק למה שחווינו הוא "הפקרה".

השבוע בתכנית עובדה שודרה הקלטה שבה נשמעת ניצב סיגל בר צבי, ראש חטיבת השיטור באגף המבצעים ב 7 באוקטובר, כשהיא קוראת להוציא להורג את החיילים רון, ניק ותמיר זמן קצר לאחר שנחטפו. כך גיליתי פרט נוסף שאמור היה להיבדק מזמן. פרט שמחזק את מה שכבר מזמן ידעתי - רון וחבריו סומנו כבר ב 7 באוקטובר במסגרת נוהל חניבעל. את כל זה גיליתי לבד. לפעמים במקרה. כי גם בלשקר הם נהיו גרועים.

כשהודיעו לי שרון נרצח בידי חמאס סירבתי לנתיחה שלאחר המוות. לא רציתי לדעת מה עשו לו. אבל הסתירות אילצו אותי לקרוא את הדוח הפתולוגי החיצוני. שם הבנתי שנהרג מהפצצות צה"ל. רק אחרי שהתעקשתי - הדבר אושר רשמית. אין סיבה שהורים יהפכו לחוקרים פרטיים של מות ילדיהם. אין סיבה שהאמת תיחשף רק למי שמוכן להיאבק עליה לבד.

ועדת חקירה ממלכתית מוקמת בידי נשיא בית המשפט העליון ובראשה עומד שופט. היא עצמאית מהדרג הפוליטי, מוסמכת לזמן עדים ולדרוש מסמכים ולהסיק מסקנות אישיות. לעומתה, ועדת חקירה ממשלתית מוקמת בידי הממשלה עצמה שקובעת את חבריה ואת גבולות הבירור. זו בדיקה מטעם החשודים העיקריים בטבח ואין סיכוי שהיא תהיה אובייקטיבית.

גם המסמך שפרסם לאחרונה ראש הממשלה מחזק זאת. עשרות בכירים בדימוס בשב"כ טענו שנעשה בו שימוש חד צדדי בחומרים חסויים, תוך שכתוב האמת וללא זכות תגובה. המסמך

מסמן אשמים מראש, מרחיק אחריות מהדרג המדיני, ומכשיר את הקרקע למסקנה שאין צורך בוועדת חקירה ממלכתית כי כבר נקבע מי אשם.

הקמת ועדת חקירה ממלכתית היא לא עניין פוליטי. זו הזכות שלי, ושל כל אזרחי ישראל, לדעת את האמת במלואה. וכמו שאמרה לי אשת מקצוע בכירה: משפחות לא יכולות להתחיל תהליך אמיתי של החלמה בלי תשובות ברורות על נסיבות מות יקיריהן.

אני דורשת לדעת את האמת. כדי שאוכל להתחיל בשיקום.

כדי שהמדינה תוכל להתחיל בשיקום.

אחרי הטבח.

צילום: רונית שפירן | תל אביב

צילום: צחי דברת | תל אביב

צילום: רן דמבו | חיפה

חיפה

14 ינואר 2026

אשרף סלימאן | שכל את אחיינו, נג'ואן סלימאן ז"ל מטמרה

ערב טוב חיפה

נתחיל קצת ממספרים:

מתחילת שנת 2026, תוך פחות מחודש וחצי, נרצחו כבר 45 בני אדם בחברה הערבית. רק בשבוע האחרון, בתוך פחות מ-24 שעות, נקטפו חייהם של חמישה אנשים נוספים. אלו לא רק מספרים יבשים בדו"ח סטטיסטי. תקשיבו טוב! אלו 45 עולמות שחרבו, 45 משפחות שחיהן לא יחזרו להיות כפי שהיו. מאחורי כל מספר כזה עומד שם, פנים, חלומות שנגדעו בדם.

אני עומד כאן היום לא כפוליטיקאי ולא כאיש ציבור. אני עומד כאן כדוד. דוד של נג'ואן ניזאר סלימאן, צעיר בן 19, שנורה במקום עבודתו בטמרה ונפטר מפצעיו כמה ימים אחר כך. אני בא בשם המשפחה שלנו. משפחה שומרת חוק, משפחה שעובדת קשה, משפחה שמאמינה במדינה ובערכים. גיטתי, אמא של נג'ואן, היא אשת חינוך יותר מ-30 שנה. אח שלי, אבא של נג'ואן, נהג משאית שעובד בפרך מבוקר עד לילה כדי לגדל ילדים בדרך ישרה. זה הבית שנג'ואן גדל בו. ובכל זאת – הרוע הגיע גם אלינו.

אנחנו לא חיים רק בפחד, אנחנו חיים באי-ודאות מוחלטת. אנחנו יוצאים מהבית ולא יודעים אם נחזור. זה לא טרור מעבר לגבול, זה טרור שמשתולל בתוך הבית שלנו, בתוך מדינת ישראל.

איך הגענו למצב שבו עבריינים יורים בחפים מפשע בגלל דמי חסות וסכסוכים? מנסים למכור לנו שזו "תרבות". לא, זו לא תרבות, זה פשע מאורגן בחסות של מדיניות הזנחה פושעת.

צילום: אורי יפה | טמרה

כשמסתכלים על מדינות ערביות אחרות, או אפילו על הגדה המערבית, רואים ששיעורי הרצח שם נמוכים משמעותית. האם שם התרבות שונה? לא. שם פשוט יש אכיפה. כאן, הממשלה מובילה מדיניות של הפקרה מתמשכת. הצעירים שלנו מחנכים כי מערכת החינוך לא נותנת להם מענה, אין להם אופק, אין להם לאן לשאוף. כשהמדינה משאירה ואקום בחינוך ובתעסוקה, ארגוני הפשיעה הם אלו שנכנסים וממלאים אותו. זו אחריות ישירה של הממשלה שלא מייצרת תקווה ומפקירה דור שלם לזרועות הפשע.

זו בושה וחרפה לממשלה שמאפשרת לאזרחים שלה לחיות ככה. המנהיגות שלנו יודעת לגנות ולהפגין באופן חד-פעמי, אבל נכשלת ביצירת תוכניות עומק ובשינוי המציאות בשטח.

גם לנו יש אחריות כהורים ומחנכים לא לשתוק, אבל המדינה חייבת לתת לנו את הביטחון הבסיסי.

שבוע שעבר השתתפנו בכנס המשפחות השכולות. פגשנו יותר ממאה משפחות, וכולן חזרות על אותן שאלות: למה? מי? איך ייתכן שאין מידע? המשפחות נשארות לבד עם הטראומה מול מערכת אטומה שלא מעדכנת ולא מסבירה.

אם למשטרה אין כלים תנו להם. אם החוק לא מרתיע תחוקקו חוקים מרתיעים.

נג'ואן לא יחזור, אבל אנחנו יכולים להחליט יחד, ערבים ויהודים, אם המוות שלו יהיה עוד שורה בסטטיסטיקה של הדם, או שהוא יהיה נקודת המפנה של המדינה הזו. אל תהפכו את הכאב שלנו למספרים תהפכו אותו לשינוי. כי רק ביחד נוכל להיאבק נגד ההפקרות.

תודה שאתם באים, תודה שאתם יוצאים לרחובות ושותפים למאבק.

צילום: שני תמים | חיפה

צילום: ראובן לחב | נס ציונה

חיפה

14 פברואר 2026

דֹּזר כָּלֵב | איש הייטק, פעיל חברתי וממקימי "בני דודים" שותפות יהודית-ערבית ישראלית

דִּבְרֵי אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְיִסְעוּ

ערב טוב, אנשים יפים. אני עובד בחיפה וכמה שאני אוהב את העיר הזו! כל בוקר, בדרך לעיר התחתית, אני מרגיש בחופשה - צ'יל, רוח טובה, ים ושחפים... ביום שלישי האחרון עמדתי כאן, מתחת לגנים הבהאיים, במחאה נגד הפקרת החברה הערבית. המשטרה האירה פנים והשוטרים חייכו, אולי כי הם ראו מולם אזרחים כל כך מנומסים. בתל אביב איילון צריך להחסם כדי לקבל יחס מהתקשורת, אבל בחיפה? לא היינו צריכים להתאמץ. ברגע שהשוטרים קלטו שמדובר באזרחים מנומסים - אבל ערבים - זה הספיק: ארבעה עצורים על כלום והגענו לlynets!

קוראים לי דֹּזר כָּלֵב ואני פעיל חברתי. צעדתי מקפלן לכנסת, כתבתי, עמדתי, שיבשתי והנחתי את מחאת זכרון יעקב למען הדמוקרטיה. אני בן 43 במקור מחולון, איש הייטק שהקים חברות, אבל את התואר במתמטיקה שהתחלתי בגיל 14 לא סיימתי - כי בכיתה י"א כבר העדפתי לקרוא שירה בספרייה של התיכון בקיבוץ גבעת-ברנר.

בגיל 17, כשהייתי יו"ר מועצת התלמידים, שי חולדאי, המורה האגדי לפילוסופיה, תפס אותי ושאל: "איך אתם לא עושים כלום מול **חוק עוקף בג"ץ**". זה היה ב-1999, כשנתניהו ניסה להעביר חוק שיפטור חרדים מגיוס. ארגנו הפגנה בחמישה צמתים שונים ברחובות; כל התיכון השתתף. החזקתי שלט: "בית משפט עליון למען דמוקרטיה בשביל שוויון". בראיון למקומון אמרתי שאני ימני בדעותיי, אך מתנגד לחוק. אתם זוכרים את התקופה שלעקרונות הייתה משמעות וכוח? אני מבטיח לכם - היא חזרת!

אני מבקר בבית הכנסת מדי פעם. אני אוהב את הטקס, אבל משהו השתבש. אנחנו מאד עסוקים בטכניקה ובצורה, ושכחנו לנסות להבין מה אנחנו בכלל קוראים, מה הפשט ומה הדרש. בפרשת קדושים נכתב: "**לֹא תִלֶּךְ רֶכֶל בְּעַמִּיךָ, לֹא תַעֲמֹד עַל דַּם רֵעֶךָ אֲנִי יְהוָה**". משנת 1998 הציווי הדתי "**לֹא תַעֲמֹד עַל דַּם רֵעֶךָ**" מעוגן בספר החוקים הישראלי: חובה להושיט עזרה לאדם בסכנה! אבל למה הפסוק מתחיל ב"**לֹא תִלֶּךְ רֶכֶל**"? כי גם לפני 3,300 שנה ידעו שה**אחריות** היא גם על הסתה שיכולה להוביל לרצח!

היום, השכנים שלנו בסכנה. כשהרצח משתולל ברחובות, אומרים עליהם: "אלה ברברים, כל הזמן במעגל נקמת הדם!". אבל כשהם מתחננים למשטרה בדמעות, פוטרים אותם: "שיסתדרו... זה עניין שלהם!". ואני שואל אתכם - יהודים: איפה אתם רוצים לחיות? בשיקגו או בציריך? כשאנחנו עומדים מנגד מול לוויית סיטוניות בחברה הערבית, אנו עוברים על החוק ועל המוסר. הדבר היהודי ביותר לעשות בעת הזו הוא למחות ולומר - די!

המספרים המדכאים של היורדים הם ברובם של יהודים. הערבים הישראלים הרי לא עוזבים, הם נשארים. אז לא כדאי למסד את הקשר? לא כדאי שיהיה לנו כיף ביחד? הקמנו את "**בני דודים**" כי נמאס לנו משיח עייף של דו-קיום מלאכותי. אולי פגשתם אותנו במיצג הדומינו בבימה או בצעדות נגד ההפקרות - אנחנו שם כי אנחנו רוצים את החיים עצמם. עבורנו, "**בני דודים**" זה המרחב שבו אנחנו לא רק יהודים או ערבים, אלא הורים, אנשי מקצוע וחברים. שיחה על קריירה, בישול או בינה מלאכותית היא אקט של התנגדות לייאוש. חפשו אותנו ברשתות

החברתיות ושילחו אלינו את חבריכם הערבים. בפרטים הקטנים האלו נבנית הסולידריות של המדינה שכולנו רוצים לחיות בה. **אנחנו לא מחכים לממשלה שתציל אותנו; אנחנו האור שמגרש את החושך!**

אזרחי ישראל הערבים - אנחנו קוראים לכם לממש את זכויותיכם האזרחיות כל הדרך לקלפי. אנחנו בזים לסוכני הייאוש - יהודים וערבים שמשכנעים אתכם לוותר, שאומרים לכם שככה זה ערבים ובפרט ערבים בישראל. הכניעה לייאוש היא ויתור על החסד האלוקי, על הפלא של הבריאה, של העולם הנפלא הזה, העלוב והמשוגע, ויתור על הזכות שלכם לחלום על עתיד טוב - אפילו נפלא, ועל הזכות שלנו, היהודים, לחלום עליו איתכם!

העת הזו דורשת לא רק הנהגה חדשה, אלא גם נבואה חדשה. נבואה של הזדמנויות, חזון של חיים. נחוצים לנו נביאים חדשים שיבואו ויגידו: **"הָאָרֶץ אֲשֶׁר עֲבַרְנוּ בָּהּ לְתוֹר אֱתָהּ - טוֹבָה הָאָרֶץ מֵאֵד מֵאֵד"**. ונוסיף מחז"ל: **"כָּל הַמְּקֵיִם נֶפֶשׁ אַחַת, כָּאֵלוּ קִיִּם עוֹלָם מְלֵא"**. לא נפש יהודית - נפש! אם נמשיך לעמוד על דם רענו, נאבד את עולמנו. אם נבחר בחיים משותפים, נזכה בתהילה - לברכה ולנחלה. ביחד. יהודים וערבים. **רק ביחד.**

עם ישראל חי!

צילום: אורנה קופרמן | ירושלים

צילום: רונית בן דוד | גשר מכבית

צילום: יואב לפ | תל אביב

צילום: לאור שגב | תל אביב

צילום: בני משי | צומת ככרפור

פרופ' שקמה ברסלר | מכון ויצמן למדע

לפני שאתחיל חשוב לי לחזור. ולחדד חמש עובדות שכל ישראלי צריך לדעת. עובדות. לא הנחות. לא השערות. עובדות שמצביעות על בגידה עמוקה בבטחון מדינת ישראל.

1. מתוך אידיאולוגיה של ג'האד יהודי וכנגד המלצת כל אנשי הבטחון באשר הם, נתניהו וסמוטריץ' בחרו בכוונת מכוון לטפח את חמאס כנכס. מה זה אם לא בגידה בבטחון הלאומי.

2. ממשלת חמאס הוא נכס, נתניהו וחבורת המשתמטים, העבירו לחמאס מאות מיליוני דולרים קטארים. גם אחרי שידעו שהכסף משמש להתעצמות הטרור. מה זה אם לא בגידה בבטחון הלאומי?

3. ב 7/10 חמאס טבח רצח אנס חטף את אחינו ואחיותינו. לא בכפכפים. בנשק טקטי מתקדם ובמנהרות שנרכשו כולם בכסף שממשלת חמאס הוא נכס העבירה להם.

4. היועצים הקרובים ביותר של נתניהו קבלו כסף מקטאר כדי להנדס את התודעה של אזרחי ישראל. כדי לפגוע בשלום האסטרטגי של ישראל עם מצרים. כדי למנוע ולטרפד עסקת חטופים. גם כאשר ידעו מה עובר על האנשים שלנו שם. גם אחרי שצבאית המלחמה מצתה את עצמה. מה זה אם לא בגידה תמורת בצע כסף בבטחון הלאומי?

5. נתניהו לא מפטר את יועציו. גם היום. גם אחרי שהודו שעבדו עבור קטאר. גם אחרי שבראו מציאות שקרית ופגעו בבטחון הלאומי של ישראל. מה זה?

חמש עובדות. עובדות המצביעות על בגידה עמוקה בבטחון המדינה.

צילום: ורד כליפא כספי | באר שבע

ערב טוב,

מדינת ישראל נמצאת על פרשת דרכים היסטורית. מצד אחד מיעוט קיצוני קטן, ג'יהאד יהודי, שהשתלט על מוקדי הכח ומוביל את ישראל לעבר דיקטטורה אלימה חשוכה דתית ונחשלת. מהצד השני, הרוב המכריע של העם בישראל, אנחנו, שרוצים לחיות במדינה יהודית דמוקרטית ליברלית בטוחה, אוהבת אדם, שוויונית, משגשגת, שוחרת שלום. ראינו כולנו את בן גביר וסמוטריץ' אנשי הג'יהאד היהודי מתגאים בכך שטרפדו עסקאות חטופים. פעם אחר פעם. ואז שמענו את החטופים שחזרו מספרים מה עבר עליהם שם. ואת החטופות שחזרו מספרות מה עבר עליהן שם.

ובן גביר ידע - וטרפד.

וסמוטריץ' ידע - וטרפד.

ונתניהו ידע - וטרפד.

וגם כשלא היה שום צורך ביטחוני - הם המשיכו לטרפד. ואנחנו רואים, שגם היום, ראש ממשלת הטבח ביחד עם שותפיו הטבעיים בן גביר וסמוטריץ' וסטרק, וביחד עם שותפיו הטבעיים קטאר וארדואן והאחים המוסלמים, ממשיכים לראות בחמאס נכס. אז אף אחד לא מופתע שהם מסרבים להקים וועדת חקירה ממלכתית. וברור למה הם מעדיפים למכור את נשמתם לחרדים ולא לחוקק לשוויון בנטל.

ברור לכולנו - כדי להוביל מהלכים כאלה המנוגדים כל כך לאתוס הישראלי ולמוסר היהודי, מנוגדים כל כך לרצון העם, על ממשלת הטבח להסיר מעליה כל מגבלה מוסרית וחוקית. אז הם מפרים את החוק ברגל גסה רומסים ודורסים את סולם הערכים והנורמות שמגדירים אותנו כחברה. רוצים לקבל לידיהם כח בלתי מוגבל כדי לעשות ככל העולם על רוחם.

צילום: ורד כספי כליפא | באר שבע

צילום: איילת אניסמן | באר שבע

להפלות בין דם לדם ולחוקק חוק השתמטות. להעביר תקציבי עתק למשתמטים ולמקורבים. להרחיק נשים מהצבא. לתת כח משחית לבתי דין רבניים. אם תשאלו את פינדרוס, להתיחס ללהטב כמו לחמאס ואם תשאלו את גפני, לסגור את איילון בשבת. שנתיים וארבעה חודשים אחרי הטבח, אנחנו מבינים היטב - הכל קשור בהכל.

לכן, כדי להציל את ישראל יש לנו 4 משימות.

1. להתנגד ככל יכלתנו ולהלחם בכל נסיון להחלשת הדמוקרטיה, המוסדות הליברלים ושומרי הסף.
2. לוודא שתהיינה בחירות דמוקרטיות ככל האפשר.
3. לדאוג שהרוב הליברלי יממש את כוחו בבחירות ויביא להקמת ממשלה שכלל אזרחי ישראל ובטחונם לנגד עיניה
4. לאחר הבחירות להבטיח שהממשלה הליברית שתקום תוציא לפועל שינוי עומק של החברה הישראלית בדגש על תעדוף של גופים דמוקרטיים ליברליים בתקציב ושינוי יסודי של מערכת החינוך

לפני 3 שנים הכריזה ממשלת הטבח מלחמה עלינו. על אזרחי ישראל. על הנורמות והערכים שמגדירים אותנו. על עמוד השדרה הערכי והמוסרי שהוא המסד לקיומם של מדינת ישראל והחזון הציוני כולו. את המחיר שילמנו כולנו ונשלם עוד שנים רבות.

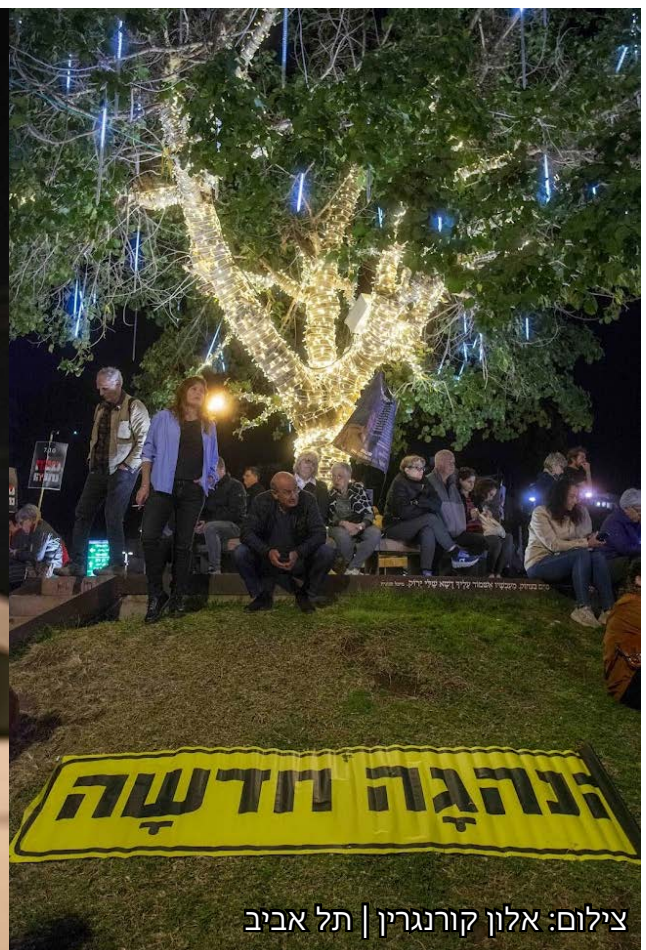
רחל שפירא כתבה:

היי שקטה, עכשיו הכל בסדר
אפילו המחנק עומד להשתחרר
זה לא הגיהנום ובטח לא גן עדן
זה העולם שיש ואין עולם אחר.

ובעולם הזה עכשיו הזמן שלנו להגביר את האור להעמיק ולהרחיב את העשיה. התנדבו לחמ"ל הבחירות, חמל אחים לנשק או כל פרויקט אחר. תיזמו או השתתפו בחוגי בית של נציגי המפלגות שרוצות להבחר בקולות הציבור הליברלי. דרשו מהם לומר בקול רם וברור, הקנאים הקיצוניים, אנשי הג'האד היהודי, ממשיכי דרכו של כהנא ודומיו אינם שותפים לבניית עתיד מדינת ישראל מי שפוגעים בזכויות נשים ולהטב אינם מכירים בזכות לשוויון לחופש ולחירות אינם שותפים לבניית עתיד מדינת ישראל. דברו עם בני המשפחה שלכם עם החברים שלכם השכנים והשותפים בעבודה ובקהילה.

בפרפרזה על דברי רחזולט נעשה מה שאנחנו יכולים, כמה שאנחנו יכולים ומתי שאנחנו יכולים. נתעלה מעל דברי המבקרים את מעשינו. ממילא השבח מגיע לכל אחד ואחת מכם. האנשים בזירה, שפניכם מכוסים אבק, זיעה ודם; ששואפים כל הזמן לטוב, שטועים שוב ושוב. נעשה ככל יכולתנו. נעז לחלום ולשאוף לגדולות. נעז נעשה ונזכה לבנות לכולנו ולדורות הבאים ישראל שכולנו נתגאה לחיות בה.

ישראל שהיא דמוקרטיה.

אור לי ברלב | עיתונאית עצמאית ואקטיביסטית

אלה בחירות גורליות. תוצאות הבחירות יקבעו אם ישראל תחרב או תישאר ותצמח ותשגשג. מפלגות האופוזיציה חייבות לשנות דיסקט כדי לנצח.

11 עקרונות לאופוזיציה אפקטיבית שרוצה לנצח בבחירות:

1. מכיוון שאין מנהיג מוסכם לגוש, **שיתוף הפעולה הוא המנהיג.** המעשה של שיתוף הפעולה בתוך הגוש, הוא ההובלה. כל מפלגה תיבחן על ידי הציבור בכמה היא משתפת פעולה לטובת המטרה הגדולה: החלפת ממשלת החורבן.

2. **אין יותר מריבות פנימיות.** אין ירי בנגמ"ש או ניסיונות לשתות מנדטים אחד מהשני. משתפים פעולה בכל הדברים המשותפים. ובשאר הנושאים כל מפלגה יכולה להבליט את ייחודה וערכיה, מבלי לדרוך על אף מפלגה אחרת.

3. **מתכנסים לשרטט ערכים משותפים ומציגים אותם לציבור:** למשל: ביצור הדמוקרטיה, ביצור שלטון החוק, ועדת חקירה ממלכתית לשבעה באוקטובר, שוויון בנטל.

4. **מקימים צוותי עבודה משותפים** לצורך יצירת סדר יום בנושאים המשותפים. יחמים מסיבות עיתונאים, אירועים תקשורתיים, משתלטים על סדר היום בנושאים הערכיים שרוצים יחד לקדם ולהציב בהם אלטרנטיבה.

5. **משרטטים איזו ישראל טובה*** ומשגשגת תהיה בהחלפת השלטון, לעומת איזה חורבן צפוי אם יישאר שלטון נתניהו.

6. **לא משחקים לפי החליל של נתניהו:** נתניהו פסול לא כי "מחרימים" אותו אלא כי הוא מהווה סכנה לקיומה של המדינה, וכי הוכח שהוא פוגע בביטחון המדינה. מי שהוביל לטבח 7.10 ולהפיכה המשטרית שהובילה לטבח, הוא וכל שותפיו היו צריכים להתפטר בבושה ב-8.10 ולהמתין לזימון לוועדת חקירה ממלכתית. ובוודאי שלא להישאר על הכסא, להמשיך לקדם הפיכה, להאריך מלחמה לשווא, לטרפד עסקאות חטופים, לגבות סוכנים קטארים בלשכת רה"מ, ולהתבכין ש"מחרימים" אותם. *נתניהו ושותפיו הקיצוניים פסולים - אבל זה לא נושא הבחירות. * נושא הבחירות הוא אם ישראל תחרב או תישאר ותצמח ותשגשג.

7. יש מנדטים רבים שמתלבטים ומחפשים אלטרנטיבה - **אופוזיציה מפוזרת, מתקוטטת, אינה אלטרנטיבה**. כל ראש מפלגה צריך לשים את האגו שלו בצד. כל ראש מפלגה צריך להסכים בינו לבין עצמו ובינו לבין הציבור: עדיף שמפלגתו תהיה בינונית ובקואליציה, מאשר גדולה ובאופוזיציה.

8. האופוזיציה מייצגת את רוב הקשת הפוליטית. הוכחתם שאתם יודעים לעבוד ביחד. **הדרך שבה תעבדו במשותף עכשיו, תשדר לציבור איך תנהלו יחד את המדינה כשתנצחו בבחירות**. זה מה שיביא מתלבטים לרצות להצטרף לספינה שמתנהלת בשיתוף פעולה. זו תהיה אחדות אמיתית, בניגוד לאחדות מזויפת, לא פשרה על ערכים, לא פשרה בין טוב לרע - שיתוף פעולה.

9. המפלגות הערביות הן חלק מהאופוזיציה. **שותפות יהודית ערבית היא הדבר שנתניהו הכי מפחד ממנו, כי בזה טמונה תבוסתו**. המשבר של הפשיעה והאלימות בחברה הערבית, הוא גם הזדמנות לשילוב כוחות סביב ערכים משותפים.

10. **יש לעבור לחשוב ולעבוד קבוצתי עבור המטרה**. הקמת מנגנון שיתוף הפעולה עכשיו, יאפשר להשתלט על סדר היום, לפרק מיידית כל ספין, ולהיות גדולים וחזקים יותר בשיח מהשלטון.

11. **סקרים - אל תאמינו להם**. הם מלאים במניפולציות והנדסת תודעה ולא משקפים מציאות. עובדה שיש שונות עצומה בין הסקרים. עדיף שמפלגות האופוזיציה והציבור ינהלו את עצמם לפי מה שנכון וערכי לעשות, ולא לפי מה שאמר הסקר האחרון.

לסיכום - לא משנה כרגע מי יהיה ראש הממשלה מקרב האופוזיציה, ולא משנה מי המפלגה הכי גדולה. שימו את זה בצד. מנהיג האופוזיציה מעתה, הוא לא אף אחד מכם - **המנהיג הוא עצם שיתוף הפעולה שלכם**. כל מפלגה שתוכיח יותר עבודה קבוצתית, תזכה יותר להערכת הציבור, והאופוזיציה כולה תגדיל את כוחה. ההמונים ינהרו.

ככה מנצחים.

יאסר עוקבי | עיתונאי, כתב מעריב בדרום לשעבר, חבר הנהלת ארגון העיתונאים

אני חבר בקבוצת וואטסאפ בשם "חדר החדשות", שבה חברים כ-300 עיתונאים ואנשי תקשורת מהחברה הערבית בישראל. בשנים האחרונות הפכה הקבוצה למקום שבו נספרים נרצחים: שמות, גילאים, תמונות. לעיתים אין אפילו זמן לספר מי היה האדם שמאחורי המספר.

מתחילת השנה נרצחו 53 בני אדם בחברה הערבית. זהו קצב שמייצר מציאות בלתי נתפסת. עבור הציבור הערבי, זו אינה סטטיסטיקה - זו תחושת הפקרה יומיומית. ארגוני פשיעה, פרוטקשן ונשק בלתי חוקי הפכו לחלק מהשגרה, והפחד מלווה משפחות וילדים בכל מקום.

במקביל לאלימות, מתקיימת מציאות נוספת שכמעט ואינה זוכה לשיח ציבורי: הריסות בתים כמעט מדי יום בשם "המשילות" בכפרים הבדואים בנגב. משפחות מתעוררות לבוקר שבו ביתן נהרס, ילדים נותרים ללא קורת גג וללא פתרון מגורים. באותה רוח של "משילות", בשבוע האחרון ירו שוטרים גז מדמיע סמוך לבית ספר יסודי ביישוב תראבין; הנהלת בית הספר נאלצה לקצר את יום הלימודים, ולשלוח את הילדים שנפגעו לביתם, כשהם בוכים. מהומת עולם הייתה קמה אילו מקרה כזה היה מתרחש ביישוב יהודי. המראות הללו, שמייצרים לעיתים רווח פוליטי קצר טווח, נחרטים בתודעה של דור שלם ומעמיקים את תחושת חוסר השייכות ואובדן הביטחון הבסיסי.

פערי האכיפה רק מעצימים את התחושה הזו. בעוד ששיעור הפענוח בחברה היהודית מגיע ליותר משני שלישים מהמקרים, בחברה הערבית רק אחד מכל חמישה מקרי רצח מפוענח בשנים האחרונות. הנתונים הללו אינם רק מספרים; הם עדות לתחושת הזנחה, אפליה וחוסר אמון הולך ומעמיק בין אזרחים לבין המדינה. המדינה מוכיחה שוב ושוב את יכולתה לפעול במהירות, בנחישות ובדיוק כאשר מדובר במשימות ביטחוניות מורכבות. לכן הציבור שואל שאלה פשוטה: אם ניתן להגיע לכל יעד ביטחוני, מדוע לא מצליחים להגיע לרוצחים ולנשק הבלתי חוקי שמציף את הרחובות?

עם זאת, אין בכך כדי לפטור את החברה הערבית מאחריותה. האלימות הפנימית, סכסוכי הדמים ורצח נשים מחייבים התמודדות עמוקה מבפנים. אך האחריות המרכזית לביטחון האזרחים - יהודים וערבים כאחד - מוטלת על המדינה. הדברים מופנים במיוחד לציבור היהודי: זה אינו מאבק של מגזר אחד. כאשר ילדים גדלים בחדר וכאשר משפחות מאבדות את ביתן ואת ביטחונן, החברה הישראלית כולה נפגעת. החברה הערבית תורמת לרפואה, לחינוך, לכלכלה ולמרקם החיים המשותף - והיא מבקשת לחיות כאן בביטחון, בכבוד ובשוויון.

המאבק בפשיעה, בהזנחה ובאובדן הביטחון האזרחי - לצד המאבק להכרה בכפרים הבדואים בנגב - הוא מאבק מוסרי ואזרחי משותף. רק שותפות אמיתית בין יהודים לערבים תוכל להציל חיים, להשיב ביטחון לרחובות ולבנות עתיד שבו הזכות לביטחון אינה תלויה בזהות - אלא מובטחת לכל אדם.

נירה שפק | אלוף משנה במילואים, חברת כנסת לשעבר

על התנועה לשירות שווה שמעתם?

ידעתם כי המחאה החלה בשנת 1978 כשהסכמים קואליציוניים יצרו איפה ואיפה בגיוס נשים. היו אלו נשים שיצאו להילחם נגד החלטתו של מנחם בגין לשחרר נשים משרות על סמך הצהרת "הווי דתי מסורתי" וללא כל ועדת בדיקה, והחלטה להוסיף לנשים חילוניות במילואים 13 שנים. זו הייתה מלחמה על ערכים. נשים שפתחו בשביתת רעב, נכנסו לכלא, יצאו לרחובות וקיימו עצרות ברחבי הארץ. אוניברסיטת בר אילן הצהירה שלא יאפשרו לימודים למי שלא עשה שרות צבאי או לאומי, תנועת בני עקיבא תמכה במחאה ואחת, אופירה גראוויס, חברת תנועת החרות, החזירה לראש התנועה מנחם בגין את פנקס החבר שלה וכתבה: תנועת-החרות נותנת היום יד לאי-קיום העקרונות שעליהם היא נלחמה, ושלמענן יצאה כשליחת הציבור התומך בה. על-ידי קבלת חוק-שירות-ביטחון-בנות הפרה התנועה את העיקרון הרביעי בעקרונותיה. והיו הפגנות וועדות ובג"צים, ונלחמנו למען שרות נשים ולמען הזכות לשרת שהפך למאבק למען שיוויון בנטל...

והיום זו המשמרת שלנו.

על ויקי כנפו שמעתם?

אישה שהחליטה לצאת מביתה במצפה רמון, עם דגל ישראל ולצעוד לכנסת למען האמהות החד הוריות כנגד זמה של שר האוצר דאז, בנימין נתניהו לקצץ בקצבאות והבטחת ההכנסה. זה היה בשנת 2003, במשך שבוע היא צעדה וסחפה אחריה מדינה שלמה והוכיחה שיש מה לעשות. פעולתה של ויקי העירה קצובות נוספות ללא יצוג – את הנכים, הקשישים, אנשים קשי יום. והיום זו המשמרת שלנו.

צילום: ורדית אלון קורפל | ירושלים

על מחאת הקוטג' שמעתם?

זה היה בשנת 2011, בעקבות עליות חדות במחירי המזון קבוצה בפייסבוק קראה לנו, להפסיק לקנות קוטג', ממחאה זה הפך לפתיחת דיון רחב ציבורי ולפעולות, לחרם צרכנים – להשפעה על הביקוש. תגובת זהבית כהן שאין בכוונתה להוריד את המחירים גרמה להתפשטות והחרפת המאבק לכל מוצרי תנובה, המחאה הצליחה. זהבית התפטרה ולפני כן הודיעה על הורדת מחירים ב 15%. הציבור שיצא נגד השפיע, עפרה שטראוס יו"ר שטראוס הצהירה: טעינו. יוקר המזון הוא מכה.. לא ניתן להתעלם ממה שקורה לאנשים", מגה הודיעו שיחילו מחירים, כך גם שופרסל, זוגלובק ואוסם. המעז מנצח. והיום זו המשמרת שלנו

על מחאת הדיור שמעתם?

גם היא התחילה מאחת, דפני ליף שהחליטה לצאת כנגד עליית מחירי הדיור. שנת 2011, החלטות ממשלה במעלות את המחירים, מצמצמות תכניות דיור ופוגעות במדיניות הרווחה מוציאות המונים מהבתים, המאהל ברוטשילד התרחב לערי אוהלים ברחבי הארץ. לחץ זה הביא להקמת ועדת סכרנברג. בעקבות מחאה זו קמו מחאות נוספות כמו מחאת העגלות של אמהות, עורו, אנו ואף הוקמה מפלגה שהצהירה שבכך יעודה. והיום זו המשמרת שלנו

נלחמנו על תפיסות עולם – בעד ונגד ההנתקות, בעד ונגד היציאה מלבנון, המחאה בעקבות מלחמת יום הכיפורים והמחאה לבחינת טבח ה 7 באוקטובר וחרבות ברזל.

נלחמנו על הזכות להיות שווים – על מתן תקציבים לפריפריה, על מעמד המזרחים, האתיופים, הרוסים, הצעירים, הקשישים, פגועי הנפש, מערך המילואים.

נאבקנו על חינוך, רווחה, תרבות לכולם, על זכויות להט"ב, על זכויות האמונה באשר היא, על מה אנו משאירים אחרינו לדורות הבאים. והיום זו המשמרת שלנו.

צילום: איציק בן לוי | תל אביב

צילום: עמוס גיל | צומת פרפור

את החטופים אנחנו הבאנו, שלא ימכרו לנו סיפורים. גם את המלחמה עליהם התחיל אחד, אביחי ברודץ, שיצא עם חבריו לכיתת הכוננות להגן עלינו שאף אף לא הגן על אשתו וילדיו שנחטפו לעזה.

אנחנו במלחמה כוללת, מבית ומחוץ. אחרי שנתיים וחצי של חלקי מדינה שנכבשו, של קבוצה אחת הנושאת על גבה את ביטחון ישראל. ה 7 באוקטובר, בשבת שבה נרצחנו ונלחמנו על חיינו ובשבוע שאחרי, קמתי ולא אבדתי תקווה. כי ראיתי את כולנו – את הצעירים והוותיקים, את המתנדבים וארגוני הביטחון, נשים וגברים, חילונים ודתיים יהודים, נוצרים ומוסלמים פטריסטים, נכנסים תחת האלונקה המדממת ורק רוצים לעזור. ככה קבלתי כוח להמשיך להלחם על הבית.

להבין איך הגענו ליום הארוך ב 7 באוקטובר ולוודא שלא יחזור. להילחם שמדינת ישראל תהיה מדינה יהודית, ליברלית ודמוקרטית.

זו המשמרת שלנו להאבק על צביונה של המדינה שחייבת להיות מנוהלת על ידי הנהגה שראוייה לה, שראוייה לנו.

מדינה שבה חוק ומשפט יחולו באופן שווה על כולנו, ללא הבדל מעמד, גזע או מין.

"בְּגֶרְמָנִיָּה לָקְחוּ הַנָּאצִים תַּחֲלָה אֶת הַקֹּמוּנִיסְטִים,
וְאֲנִי לֹא הִרְמַתִּי אֶת קוֹלִי, כִּי לֹא הָיִיתִי קֹמוּנִיסְט;
וְאִזּ הֵם לָקְחוּ אֶת הַיְּהוּדִים,
וְאֲנִי לֹא הִרְמַתִּי אֶת קוֹלִי, כִּי לֹא הָיִיתִי יְהוּדִי;
וְאִזּ הֵם לָקְחוּ אֶת חֲבֵרֵי הָאֲגוּדִים הַמְּקַצְעִים,
וְאֲנִי לֹא הִרְמַתִּי אֶת קוֹלִי, כִּי לֹא הָיִיתִי חֲבֵר אֲגוּד מְקַצְעִי;
וְאִזּ הֵם לָקְחוּ אֶת הַקְּתוּלִים,
וְאֲנִי לֹא הִרְמַתִּי אֶת קוֹלִי, כִּי הָיִיתִי פְּרוֹטֶסְטָנְט;
וְאִזּ הֵם לָקְחוּ אוֹתִי,
אֶף בְּאוֹתָהּ עַת כְּבֵר לֹא נֹתֵר אֶף אֶחָד שְׂיָרִים אֶת קוֹלוֹ לְמַעַנִּי."

אנחנו יכולים, אנחנו התקווה שחיכינו לה,

עוד לא תמו כל פלאנו

צילום: רן דמבו | חיפה

צילום: אלון קורנגרין | תל אביב

צילום: איציק בן לוי | תל אביב

צילום: אלון קורנגרין | תל אביב

צילום: נמרוד גצוב | צומת קבוץ איילון

חיפה

21 פברואר 2026

מרב סבירסקי | הוריה אורית ורפי נרצחו בטבח השבעה באוקטובר בקיבוץ בארי אחיה איתי נחטף ונרצח לאחר 99 ימים בשבי החמאס

ערב 868 לטבח השבעה באוקטובר וממשלת המחדל עדיין לא לקחה אחריות, וועדת חקירה ממלכתית עדיין לא הוקמה. כששמעתי בשבוע שעבר את השר מיקי זהר אומר שאנחנו לא מדינה שטובחים בה, רתחתי מזעם. ואני רוצה לשאול מפה את השר זהר – איך אתה קורא לרגע בו משפחתי יושבת בממ"ד מוקף המחבלים, יריות מכל עבר ואז דממה משתקת. תוהים אם כולם נרצחו או נחטפו ומה יהיה גורלם. שואלים שוב ושוב איפה הצבא והאם נכבשנו? ואין מענה, ואין מי שיציל?

זה נקרא טבח, השר מיקי זהר, זו נקראת הפקרה. ומה יאמר ראש הממשלה בנימין נתניהו כשבזמן אמת, ב-7.10, חבר כיתת הכוננות של בארי דיבר איתו, תיאר לו את המצב וקרא לעזרה? אולי ראש הממשלה והשר זהר היו ב'אירוע' – אבל בבארי וביישובי הנגב המערבי התרחשו טבח והפקרה. אני חוזרת לאמת ולעובדות, מול כל מי שמנסה להכחיש אותן: בטבח ה-7.10 נרצחו יותר מ-1200 אזרחים וחיילים. כולל ההורים שלי, אורית ורפי סבירסקי, כולל המטפלת של סבתי, כולל דודתו של בן זוגי, וכל כך הרבה אנשים שהרכיבו את ההיסטוריה הפרטית שלי. אבל לא רק טבח היה, היתה גם הפקרה. במשך שעות על שעות קהילות שלמות, משפחות וילדים, נותרו לבדם אל מול הרוע האכזרי של החמאס. מדינת ישראל לא שמרה עליהם. זה לא נגמר באותו יום. היתה גם הפקרה מתמשכת של 255 חטופים, כש-46 מהם, כולל אחי, שהיו אמורים לחזור בחיים, נהרגו ונרצחו בשבי. ואחרים שהופקרו להתעללות מתמשכת במשך כל כך הרבה שעות, ימים וחודשים. היום אנחנו יודעים שידעו שמתעללים בהם, ועדיין השאירו אותם שם. את זה אנחנו לא נשכח, ועל זה אנחנו לא נסלח – אנחנו יודעים שיכול היה להיות כאן אחרת, אם רק היו מתעדיפים הצלת חיים על פני הכסא והנקמה.

ועוד מילה חייבת להכנס ללקסיקון ה-7.10: מחדל. הסיבה לכך שטבחו בנו, הסיבה לכך שהופקרונו היא מחדל. המחדל הנורא ביותר שהתרחש כאן בכל שנות קיומה של המדינה, ולמחדל הזה יש אחראים. כמה שלא ינסו לברוח שוב ושוב מאחריותם, היא שלהם מתוקף תפקידם. ואני רוצה להבהיר, (ושגם מי שמפיגן ממולנו ישמע) – כל מי שהיה בתפקידי מפתח בשבעה באוקטובר הוא אחראי וצריך לתת את הדין. אבל בעוד שרמטכ"ל השבעה באוקטובר לקח אחריות והתפטר, בעוד שראש השב"כ של השבעה באוקטובר לקח אחריות והתפטר, ראש ממשלת המחדל וכל ממשלתו בורחים מהאחריות, ונאחזים בכסא, תוך שהם ממשיכים לסכן את ביטחון כולנו כשהם לא מאפשרים להגיע לחקר האמת בוועדת חקירה ממלכתית!

רק מי שידוע שהוא האחראי יתנגד לוועדת חקירה ממלכתית. רק מי שידוע שהוא אשם ינסה שוב ושוב לעוות את המציאות עם מילים מכובסות. רק מי שידוע שהוא יצטרך לתת את הדין ימשיך להסית כנגד מערכת המשפט ולהחלישה. רק מי שמפחד לאבד את השלטון, ימשיך בשיטת ההפרד ומשול, תוך שהוא מפלג ומשסע בתוך עמו.

שני דברים מפחידים יותר מכל את נתניהו והוא יעשה ככל שביכולתו כדי למנוע אותם: הראשון הוא שנדבר על פרשת הבגידה החמורה בתולדות המדינה – הרי היא פרשת קאטרגייט וכל המעורבות הקטארית. ואני רוצה לשאול פה ובכל מקום: איך ייתכן שהמשיכו להעביר עוד ועוד

מזוודות דולרים מבלי להבין שהן משמשות להתעצמות החמאס ולבניית המנהרות? איך יכול להיות שאותם כספים ששימשו לטבח בו נרצחו הוריי, הם הכספים שזרמו לתוך לשכת ראש הממשלה בזמן ניהול המלחמה, בזמן שמקבלים החלטות שהשפיעו על גורלו של אחי ושל שאר החטופים? איך זה ששוב ושוב תעדפו את קטאר, מדינה תומכת ומממנת חמאס, כמתווכת?

ואיך זה שהגענו ליום של אחרי כשקטאר וטורקיה בצוות ניהול הרצועה?? שאף אחד לא יגיד לי שלא היתה אפשרות אחרת. חודשים על חודשים זעקנו שיתעסקו כבר בסוגיית "היום של אחרי" ושימצאו חלופה שלטונית לחמאס, ובמקום זה קיבלנו שוב ושוב טירפודי עסקאות, כי העדיפו לשמור על הכסא במקום על ביטחון החטופים וביטחון ישראל.

פחד נוסף של נתניהו הוא מחיבור חזק בין ראשי האופוזיציה, כולל נציגי החברה הערבית, שסובלת יום יום ממדיניות ההפקרה. הוא פוחד מכך כי הוא יודע שזה בדיוק מה שישלח אותו ואת ממשלת הטבח - הביתה.

אז בימים אלו שאנחנו בדרך לבחירות, לרגע בו נוכל להחליף את ממשלת הטבח - אני קוראת לכל ראשי האופוזיציה: גלו כבר אומץ ואחריות ובמקום להתנגח אחד בשני, תתחילו לפעול אחד לצד השני - כי יש לנו מדינה להציל!

מאסנו בשלטון הכוח-כסף- כבוד שמדרדר אותנו לתהום. מגיע לכולנו שלטון אחר, שלטון שלוקח אחריות, שמגיע לחקר האמת, שלטון שיאפשר לנו לרכוש אמון מחדש. כי אמון זה הבסיס להכל. אמון זה הבסיס לחברה ומדינה מתוקנת. ובאמת שכבר מגיע לנו להתחיל את שלב התיקון.

אסיים בלומר לכם, אנשי מחאת העם חיפה - תודה לכם שאתם פה, תודה שאתם לא מוותרים, תודה שאתם מבינים שאין משהו אחר שיאבק עבורנו ועבור עתיד ילדינו פה. נמשיך ונשאל את עצמנו כל יום מה עוד אנחנו יכולים לעשות, ואיפה ביכולתנו להשמיע קול, לפעול ולהשפיע, כדי שיהיה אחרת.

כי מגיע לנו שיהיה פה אחרת.

שהיה לכולנו טוב יותר.

תודה.

חיפה

21 פברואר 2026

רעות ענבר | פרשנית פוליטית במזם המחאה "יאללה תקווה"

שלושה דברים קרו השבוע בגזרת עזה. במבט ראשון הם כאילו לא קשורים אחד לשני, והשלטון שלנו היה מת שלא נחבר את הנקודות ונפספס את הקשר ביניהם.

השבוע איבדנו באירוע ירי דו צדדי בחאן יונס את סמל ראשון עפרי יפה זכרו לברכה. הוא היה הנופל ה-473 בעזה מאז תחילת התמרון, אחד מ-925 נופלים ונופלות מתחילת המלחמה, והחמישי מאז שהוכרזה הפסקת האש. והוא היה בעיקר הילד המתוק והאהוב של מישהו, שטיפחו אותו וחלמו בשבילו על כל הטוב.

שעות אחרי שעפרי הובא למנוחות, קרה בגזרת עזה עוד אירוע! אירוע עליז וחגיגי: קבוצה של עשרות ישראלים חצתה את הגבול לשטח הרצועה וקיימה שם בחיכים רחבים אירוע נטיעות. הם הביאו איתם ילדים וגם את סגנית יו"ר הכנסת, לימור סון הר מלך. הם סחבו גם ציוד צילום ותאורה, כדי שהסרטונים והתמונות יראו טוב בסושיאל.

הם הרגישו בנוח להביא ילדים קטנים ונבחרת ציבור ולהקים סט צילומים בתוך אזור מלחמה כי הם יודעים שאין מה לדאוג. המילואימניקים שלנו – שומרים עליהם! אנשים שיכלו להיות בבית עם הילדים, אבל במקום זה שיחקו תופסת עם משיחיים. ואם מישהו מהמילואימניקים האלה תכנן על חופשת פסח, אז חשוב שתדעו שהם מתכננים לנו צעדה המונית באזור ומישהו הרי יצטרך לאבטח את זה.

כלום לא השתנה מאז הסוכה בחווארה. אותו סדר עדיפויות בול. כשאני רואה את השמחה והחגיגה בציוץ של ח"כ סון הר מלך רגע אחרי שמשפחה קברה ילד סתם – אני מרגישה זעם שורף ומבעבע על עומק הזילזול והניצול של ילדים ישראלים לטובת אג'נדות קיצוניות. אבל זה לא נגמר שם.

השבוע גילינו עוד משהו לגבי הרצועה. גילינו שמועצת השיקום של עזה התחדשה במינוי די מדהים: הדיפלומט הקטארי עלי אל תוואדי. אל תוואדי הוא שם מוכר לחוקרים בפרשת קטארגייט – כי הוא היה בקשר עם נחקרים, וספציפית – אלה שקשורים להעברת הכספים מקטאר למקורבי נתניהו. והוא גם בן בית בבית הלבן. תגידו לי, מי מייצג אותנו??

בשביל להבין מה האינטרסים האמיתיים של הממשלה הזאת צריך רק להסתכל על המציאות: אחרי שנתיים של לחימה ואינספור חיי אדם שנגמרו על פארש – חמאס על הרגליים. דחפורים עם דגלי קטאר מפנים את ההריסות. הקטארים הצליחו להחזיק בחיים את פרויקט הטרור שלהם, זה שנתניהו שידל אותם לממן. אותו כיס שמימן את דף ואת אורח שולח נציגים לגוף שקובע איך עזה תיראה ביום שאחרי. זה אומר הכל.

מה הקו שעובר בין נפילתו של עפרי, הנטיעות של לימור סון הר מלך והעברת המפתחות ברצועה לידיים קטאריות?

פשוט מאוד: העובדה שהמנהיגים שלנו מוכרים אותנו ואת הביטחון שלנו בלי בושה, מהמקפצה. שהאנשים שצועקים "ביטחון" מדרדרים בידעין ובלי למצמץ את הביטחון שלנו בגלל שמצב החירום משרת אותם. שהכל כשר בעיניהם כדי להגשים אג'נדות פסיכיות ולחמוק מפלילים. שהחיים שלנו זה טישו משומש בעיניהם. איך אמר נתניהו, "אנחנו פשוט משעממים אותם". והכי מרתית, שהם מעמידים פנים שהמשימה היא הגנה על המולדת. שמספרים לנו שזה "סלע קיומנו". הם יודעים שרוב הישראלים מעדיפים את חיי הילדים שלהם על נדל"ן, שרוב הישראלים רוצים לשים סוף למלחמה ולחקור מי אחראי לה. אז כדי לשכנע אנשים טובים ומסורים להקריב את האהובים שלהם על מזבח של קרקע ובצע כסף – מקשקשים איזה שטות על ביטחון. איזה ביטחון! כשרואים את החיוך של סון הר מלך מבינים: החיים שלנו זה הקופה הקטנה שלהם.

הממשלה הכושלת והפושעת הזאת חיה על מצב החירום. בזכותו היא נשארת על הכיסא, מטייחת את חקירת המחדל ומקדמת חזון של מדינה מקראית, קנאית ומבודדת. אם רוב הישראלים יתעוררו, זה יהיה הסוף של החלום הזה.

אני לא מכירה את יפתח והדס יפה, הוריו של עפרי זכרו לברכה. אבל הם נערכים בעיניי. כי אחרי שהם קיבלו את הבשורה הכי נוראה שאפשר, הם יצאו לציבור כדי לומר שני דברים: אחד, לחבק את חייל צה"ל שירה בבנם, להזמין אותו להיות חלק מהמשפחה שלהם, להגיד שהם לא מאשימים אותו בכלום. שתיים, להבהיר מי כן אשם במוות של עפרי. בהספד שנשא יפתח, הוא אמר: "הכעס וההאשמה שלנו מופנה אך ורק להנהגת המדינה ששולחת את מיטב בנינו למשימות ללא תוחלת, מאחר שכל חטופינו שבו כבר לארצם".

מבחינת הממשלה הזאת, התוחלת העיקרית של המשימות תמיד הייתה להישאר בשלטון. וממשלה שמקריבה את חיי האזרחים שלה כדי לשרוד – היא האיום הקיומי האמיתי והדחוף עלינו. לאויבינו אנחנו יכולים, אבל איך נצא מאזור הסכנה אם על ההגה יושבים אנשים שמקריבים אותנו למען עצמם?

אז איך נחליף אותם?

אנחנו בחיפה. עיר מעורבת. מי שגר בעיר מעורבת מקבל הצצה לחיים האפשריים שיכולים להיות לנו כאן. חיים שפויים, של שותפות ושכנות. גם אם זה לפעמים מורכב. כי זה תמיד עדיף. לפי הסקרים האחרונים גוש האופוזיציה מגיע לכמעט 70 מנדטים. יהודים וערבים ביחד יכולים לשלוח הביתה את חבורת המפקירים המושחתת הזאת והם יודעים את זה מעולה. לא סתם הם עובדים כל כך קשה כדי לגרום לשותפות יהודית-ערבית להיראות לא לגיטימית. לא סתם הם מנסים לסמן את אזרחי ישראל הערבים כסכנה למדינה.

אבל אנחנו נזכיר את האמת כל הזמן:

נתניהו הוא זה ששידל את קטאר לממן את חמאס. היועצים שלו הם אלה שלקחו כסף מאותן ידיים בשביל לקדם מבצעי השפעה נגד הציבור הישראלי. וחבורת המשיחיים בקואליציה שלו היא זאת שמכבידה את הנטל הבטחוני בשביל תאוות קרקע שלא יודעת שובע. אנחנו זוכרים מי באמת מכר את הביטחון הישראלי. מי באמת מקריב את חיילי צה"ל. ומי באמת מסוכן למדינה.

אנחנו נחליף אתכם כל כך חזק שתצטרכו לחזור לתת משמרות בבית הפנקייק, ואנחנו נבנה פה מחדש, ביחד מדינת מופת שהיא מקום טוב לבנות בו חיים.

פרופ' דוד הראל | נשיא האקדמיה הישראלית למדעים, מכון ויצמן למדע

**Israel's Science and Culture in the Wake of a Coup Against Democracy,
a War or Two, and the Intoxicating Exercise of Governmental Power**

Opening remarks at the ILANIT conference in Eilat, 23.2.2026

By law the the Israel Academy of Sciences has several tasks, two most relevant to today's topic:

Internal: advising government on all manners related to science

External: international connections with similar bodies abraod

INTERNAL

Advising:

Ad hoc reports, push and pull – e.g., climate, humanities, marine science, food security, etc.

Most important advisory item: Tri-Annual "Matzav Hamada" report, just released (tomorrow delivered to President Herzog, which is why I must leave early) – worth reading. E.g., includes a chapter on life sciences and medical research, and a chapter on the effects of the war...

With a conventional, sane government this would be a relatively standard kind of task; recommendations made, most of them accepted and carried out.

But it is not. Ever since the present government was sworn in, over three years ago, it has been wreaking havoc for Israel in general and for its science, technology, education and culture in particular.

And things only seem to be getting worse. Hence, our stretching of the "advising" term to include criticism, even harsh.

My personal dilemma: Every day I have to both serve and help the government, but am full of criticism thereof, to put it mildly.... The stretching to include criticism helps to soften the dilemma.

Ignorance and Budget Cuts:

Public ignorance:

Climate crisis and global warming: "why not simply put an air conditioner in every room".

French revolution: "Oh, that's Lionel Messi moving from Barcelona to Paris St, Germain".

Vaccination refusenik: "you scientists and your numbers..."

Government ignorance leading to anti-science anti-intellect (yes, I am up to date what is going on in the USA, and regularly sign NAS and NAE petitions and action letters).

Our finance minister a few years ago: "evolution theory is passe; incredible to think that humans came from apes". And more recently: "We have to cut budgets for anthroposophical anthropology studies in Timbuktu..."

Where do they think the iron dome (kipat barzel) came from? Merely some insight by a Refael engineer??

In addition, unbelievable amounts of money go to non-contributing sectors.

And in contrast (see tri-annual report): 2014-2023 shows 4% decrease in government funding of academic research vs average of 20% increase in OECD countries!

And Israel is talking about backing out of the Paris climate treaty! Amazing.

Direct attacks and takeover attempts:

National library, public libraries, Israel Prize, and of course Mala"ng and Vata"t – specifically new Boaron law amendment, which is no less than a true hostile takeover, giving the government essentially total control over higher-education and academic research, accompanied with unbelievably draconic means to enforce it.

Miri Regev: "What is X worth if we don't control it?"

EXTERNAL

This second role of the Academy would also have been relatively conventional under a sane government: maintaining good and friendly relationships with foreign academies, science and education ministers abroad, joint conferences, etc.

But no. Here too the problems are gigantic and are just getting worse.

Three quite different narratives that are being voiced against Israel. There are still many people who confuse them with one another:

1. **"Antisemitism"** – in a nutshell: the Jews must go away (to put the demand mildly).
2. **"Anti-Israelism"** or **"Anti-Zionism"** – the State of Israel must go away (this I put very mildly too).
3. **"Anti-what-Israel-is-doing"** – Israel's current government must go away.

This leads to severe boycotting of three kinds: individual (many of you suffer directly), institutional, country-wide. The Horizon Europe saga, with the threat to throw Israel out of the program, is in a class of its own.

What is the main trigger for these? Antisemitism? Maybe a little. Anti-Israelism? Yes, a little bit more. But mainly it is the third narrative: Anti-what-Israel-is-doing

On a personal note, I am willing to fight to my last breath against the first two of these; manifestations of antisemitism and anti-Israel sentiments, which often masquerade as political criticism. But at the very same time, and with equal zest, I believe deeply that we should all act in every possible lawful way in favor of the third narrative.

Why should we do that, and what does this have to do with science, which is what I have been invited to talk about here?

There are, in fact, two long-term developments that exacerbate this external problem significantly, so I cannot talk about Israel's problems in science and culture without bringing these central issues into the story.

The first is the so-called "judicial reform" – which is really a fully-fledged coup against democracy, against equality, and yes, also against intellect, rational evidence-based thinking, and science.

And as to our Academy's intense efforts to minimize the boycotts, how on earth can I travel abroad trying to convince science leaders there to work against boycotts, when, according to the Boaron amendment, our higher-education and scientific research systems are poised to lose their independence to a crazed, power-thirsty intoxicated government?

I believe that if the amendment goes through, all our universities and colleges must go on an unlimited strike immediately, for whatever it's worth.

But there is a second crucial trigger for our being shunned, isolated and boycotted abroad. Its roots are in the post 1967 era, but I will mention only two far more recent facets thereof: Israel's unacceptable actions in Gaza, in a terrible two-year long war that followed in the wake of the horrendous Hamas massacre of October 7, and the alarming escalation of settlers' terror in the West Bank.

It's not too hard to see that these are directly connected to the boycotts, if only from the fact that the EU's "reassessment" of the Horizon program was based on evaluating whether or not Israel adheres to the human rights clause in the agreement! The European jury is still not fully in on that issue, and the awful possibility of us being thrown out of the Horizon program is still in the offing.

THUS, HERE IS MY PERSONAL BELIEF:

There will be no significant improvement of Israeli science and higher-education with the current government, or with any similar one.

The academic boycotts are not likely to disappear anytime soon, unless a true end is put to our involvement in Gaza and a true stopping of the crazed messianic aspirations of Israel settling there, and with Israel showing honest and clear signs of working towards a peaceful solution throughout the region. Even then, one must realize, the damage already accrued by the boycotts will take years to mend.

And the same goes for the horrible, violent actions carried out daily in the West Bank, which alarmingly are starting to reek of creeping-annexation.

Now, it seems that these, my friends and colleagues, will be almost impossible to resolve from within, and we direly need help from the outside too. Without detracting from his own vile actions against science (and many other things), US President Donald Trump was wonderfully instrumental in getting our hostages back and bringing about a long-overdue end to the unacceptable fighting in Gaza. And for this we must all be eternally grateful. But Trump is unpredictable, and thus unreliable.

Hence, we need help also from our colleagues in Europe and the far East, and yes, in the Middle East too.

In a Falling Walls event in Berlin in November, I voiced a dream of having a regional falling walls-like meeting in five or ten years, joint with the nations of the Middle East.

As a small step in that direction, in Abu Dahbi two weeks ago, I participated in the inaugural meeting launching the AASPIRE network with Abraham Accords countries (United Arab Emirates (UAE), Bahrain, Morocco, Kazakhstan and Israel), initiated and led by the NAS. The underlying goal is to set up major scientific and technological collaborations between these countries and to convince others in the region to join too.

You can see some details on the Academy's website or on my Facebook wall. This gives hope!

I'd like to end with some brief excerpts from two speeches I delivered last year, the audiences including people from the American and European scientific communities:

We must remain vigilant in safeguarding the integrity and autonomy of science in general, and of Israeli science in particular. We must ensure that our researchers can continue to push the boundaries of scientific understanding, free from undue interference, fostering an environment that encourages open inquiry, collaboration, and the unfettered exchange of ideas – which are the cornerstones of scientific progress.

But as the present extremely challenging times have been cruelly showing us, this is by no means an easy task.

I then added: I believe that it is now "money time" for Israel, and we are dangerously close to losing the Israel we know and love.

Amazingly, Israel has managed to virtually eradicate the genuine and deep show of shock, empathy and friendship that the world at large exhibited towards us in the immediate aftermath of the terrible Hamas massacre of October 7, it being fast replaced by fury and rage, diplomatic isolation and painful boycotts.

The need for absolute, wall-to-wall condemnation of the murderous Hamas notwithstanding, one needs to realize that more killing and oppression by Israel, more population transfer and more territory takeover – will lead to less international science funding, less collaboration, less Israeli science, and as a result less Israeli hi-tech, less innovation, and ultimately a far, far weaker Israel.

And this situation is exactly what friends are for. In good times and in bad.

Now, more than ever – I said to my foreign audience – far more than ever, Israeli science needs your friendship and your help, based on the premise that the pursuit of knowledge is grounded in shared universal values of academic freedom, intensive collaboration, and the freedom of thought and expression.

I plead with you, I added, to help us continue to do what we do best – front line research in all branches of the sciences and humanities, in close collaboration with our colleagues abroad – and without threats of boycotts or calls for us to disappear hovering over our heads...

And I personally pledge – together with my many friends and colleagues in Israeli academia and outside of it – to do everything in our power to bring about a long-due and crucial change in Israeli leadership, and with it an end to the horrible situation in our area, leading to lasting peace and a better future for all of humankind.

I ended that address, and am ending this one too, with a few lines from Paul McCartney's "Let it be", hinting at the possibility – nay, the necessity! – of a full peaceful solution in the sad, sad Middle East, and with it a full restoration of the wonderful power and potential of Israel's science, higher-education and culture:

*And when the broken hearted people
living in the world agree
There will be an answer.
Let it be*

*For though they may be parted,
there is still a chance that they will see
There will be an answer.
Let it be*

There is hope, dear friends. Things will change. This darkness will end. It must. There is no other way. We shall prevail, peace will come, and Israeli science will reverse the current trend and thrive.

It is up to us all...

Thank you.

צילום: גל מוסמזון | צומת טבעון

צילומים: צביקה גולן | צומת אלונים

צילום: גל מוסמזון | צומת טבעון

תודות

ולצלמים:

ELAN, אדיר סטופ, אורי יפה, אורי קורן, אורנה נאור, אורנה קופרמן, איילת אניסמן, איציק בן לוי, אלון קורנגרין, בני משי, גל מוסמזון, דליה שלוש, דנור אהרון, ורד כליפא כספי, ורדית אלון קורפל, טל גוטרמן, יואב לפ, יפתח נשרי, ליאור שגב, מירי פורת, נמרוד גצוב, סקוורפיקס, עומר שושהיים, עידית אבישי, עמוס גיל, צחי דברת, ראובן להב, רוני שפירא, רונית בן דוד, רונית כהן ספר, רונית שפירא, רן דמבו, רני גרף, שני תמים

תודה לחברי המערכת:

איתי אטר, אוניברסיטת תל-אביב
אלון קורנגרין, אוניברסיטת בר-אילן
דורון כהן, אוניברסיטת בן-גוריון בנגב
יאיר שגיא, אוניברסיטת חיפה
צמרת ריקון, מכללת אורנים
רוני גבע, אוניברסיטת בר-אילן
רונית כהן-ספר, הטכניון - מכון טכנולוגי לישראל
רות שרץ-שובל, מכון ויצמן

עורך ראשי: אלון קורנגרין

עריכה גרפית: רונית כהן-ספר

צילום: עמירם גופר | כיכר חורפיש אלקוט

